

ЖИТНОЗЪРНО

КН. 5—6 ☆ ГОДИНА СЕДМА ☆ 1933.

Настоящата двойна книжка представя 5—6 кн. отъ VII-та год. на сп. „Житно Зърно“. Редакцията моли всички абонати да гледатъ да изплатятъ въ най-скоро време абонамента си. Съ това тѣ ще улеснятъ излизането и на останалитѣ броеве отъ тази годишнина на списанието и ще съдействатъ реално за великата кауза, на която служи то.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

* * *	Добрата почва.
2.	Два прилива.
Ели	„Свидетелитѣ“ — нови мѣрки за характера.
Аверуни	Животъ, Добро и Истина.
Боянъ Боевъ	Нѣколко думи върху туризма.
д-ръ Е. Рафаиловъ	За физиогномичната прилика между животнитѣ и човѣка.
Е. Исбер. Халдане	Хирософия и психоанализа.
Д-ръ К.	Нѣщо отъ мненията за сществуването на Атлантида.
Учительтъ говори.	Любовта.
Теофана	Тѣ даръ ти сж — Усмивката. Очитѣ ти. Сърцето.
Адриана	Малки приказки.
Хелмира	Нѣма тѣ. Тука си.
Амалия Вайландъ	Любовъ.
* * *	Подъ бѣлия покровъ.
* * *	Вести и книгописъ.
Le Maître parle.	La Vie.

S O M M A I R E

* * *	Le bon terrain.
g.	Les deux flux.
Eli	„Les ternoins“ — nouvelles mesures pour le caractère.
Avérouni	La Vie, le Bien et la Verité.
Boïan Boëff	Quelques mots sur le tourisme.
D-r Eli Raphaïloff	La ressemblance physiognomique entre les animaux et l'homme.
Ernst Isberner-Haldane	Chirosophie et psychoanalyse.
D-r K.	Un aprçu des opinions sur l'existence de l'Atlantide.
Le Maître parle	L'Amour.
Théophane	C'est un présent pour vous: Le sourire. Tes yeux. Le coeur.
Adriana	Petites histoires.
Helmira	Tu es absent. Tu es présent.
Amalia Weiland	Amour.
* * *	Sour le tapis blanc.
* * *	Nouvelles. Livres nouveaux.
Le Maître parle	La Vie.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. VII.

КН. 5—6.

* * * * *

Добрата почва.

Въ природата сжествува единъ великъ планъ, който хората едва сега сж започнали да изучаватъ. Този планъ е разнообразенъ. Когато рибитѣ го изучавали, тѣ се научили да плуватъ; когато птицитѣ го изучавали, тѣ се научили да хвъркатъ; когато млѣкопитаещитѣ го изучавали, тѣ се научили да ходятъ по земята; когато хората го изучавали, тѣ се научили да мислятъ; когато ангелитѣ го изучавали, тѣ се научили да свѣтятъ. Значи, задачата на човѣка е да мисли. Щомъ се научи да мисли правилно, мжнотиитѣ въ живота му нѣма да изчезнатъ, но той ще имъ намѣри мѣсто, ще ги тури тамъ, дето ще го ползватъ. Като не знаятъ, де да поставятъ мжнотиитѣ, съвременнитѣ хора се препъватъ въ тѣхъ, като въ безразборно разхвърляни камъни по улицитѣ, вследствие на което страдатъ, измжчватъ се и се обезсърдчаватъ. Като се стремятъ да се освободятъ отъ мжнотиитѣ, тѣ искатъ да бждатъ силни, богати. Природата е силна, природата е богата. Защо тогава хората да не използватъ нейната сила, нейното богатство? Щомъ хората искатъ да бждатъ силни, богати, това показва, че тѣ нѣматъ довѣрие въ природата. Въ плана на природата е да ни направи богати, силни, учени. Въпреки това, ние внасяме единъ свой планъ, вследствие на което се раждатъ редъ противорѣчия въ нашия животъ.

Добрата почва представя благоприятни условия за растене и развитие. Ако растението не падне на добра почва, то не може да се развива; ако животното не е на добра почва, то не може да се развива. Ако човѣкъ нѣма добра почва, и той не може да расте и да се развива. Човѣшкиятъ умъ е добрата почва, върху която той живѣе, расте и се развива. Въ добрата почва се крие силата на човѣка. На него не остава нищо друго, освенъ да разработва тази почва, да я култивира. Обаче, тази сила не задоволява човѣка, той иска да стане още по-силенъ, да влады свѣта, да заповѣдва на всички хора. Той иска да стане всесиленъ. Когато човѣкъ пожелае да стане всесиленъ, той влиза въ разрѣзъ съ Първата Причина, която е създала свѣта. Човѣкъ иска да стане всесиленъ, да създаде идеална държава, но не върви въ правъ пжтъ. Защо? — Защото има вече една идеална държава. Всѣка друга държава, създадена отъ човѣка, не може да бжде първообразъ. Тя ще бжде копие на първата държава. Тази идеална държава е самата природа. По-идеални закони отъ тия на природата нѣма. Следъ всичко това хората мислятъ, че по-свършени сжества на земята отъ тѣхъ нѣма. Какво става съ тия свършени сжества най-после? Единъ день тѣ изчезватъ отъ земята, стопяватъ се, отиватъ нѣкъде, безъ да знаятъ де и защо.

Добрата почва представя добритѣ условия въ живота, върху които всичко посадено трѣбва да даде плодъ. Тѣзи условия трѣбва най-щателно да се изучаватъ. Тогава, отде да започне това изучаване? Отъ науката, отъ религията или отъ обществения животъ? Тия нѣща сж условия, при които човѣшкиятъ духъ се развива. При това развитие човѣкъ трѣбва да се научи да мисли право. Права мисль, обаче, има само тамъ, дето страхътъ отсѣтствува. Запримѣрь, съвременниятъ човѣкъ се страхува да не умре гладенъ, да не осиромашее. Какъ е възможно добриятъ синъ да умре гладенъ, докато живѣе при своя богатъ баща? Ако при тѣзи условия синътъ умира гладенъ, причината се крие на друго мѣсто. Тѣй щото, при сегашнитѣ условия на животъ, религията, науката, обществото сж необходими за човѣка дотолкова, доколкото внасятъ свѣтлина въ живота му, да знае той, отде да започне и де да свърши. Първо, човѣкъ трѣбва да започне да изучава тѣлото си. Той трѣбва да изучава краката, т. е. добродетелитѣ си, и ржцетѣ, т. е. правдата, справедливостта. Не може да бжде човѣкъ добродетеленъ, ако нѣма добре развити и здрави крака; не може да бжде човѣкъ справедливъ, ако нѣма добре развити ржце.

Днесъ всички хора искатъ да влѣзатъ въ нови условия, въ нова фаза на животъ. Защо? — Искатъ да се освободятъ отъ противорѣчията, отъ страданията. Наистина, миналитѣ поколѣния сж страдали, и сегашнитѣ хора страдатъ; миналитѣ поколѣния сж имали противорѣчия, и сегашнитѣ хора иматъ противорѣчия. Много нѣща трѣбва да се поправятъ, за да дойде човѣкъ до новитѣ условия на животъ. Това ще стане по единъ естественъ пжтъ, защото виждаме, какъ природата всѣки день начѣртава, набелязва по една линийка отъ своя опредѣленъ планъ. Съществува единъ великъ законъ въ свѣта, който регулира цѣлокупния животъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да върви въ съгласие съ този законъ, да не отстѣпва ни на йота отъ него. Трѣбва ли тогава да чакате да се измѣни цѣлия общественъ строй, да се подобри човѣчеството, а следъ това вие да се подобрите? Ако очаквате това време, работата ви е изгубена. Ако първитѣ християни чакаха всички хора да станатъ добри, да се възстанови Царството Божие на земята, че тогава да заживѣятъ по Христовото учение, тѣ нищо не биха направили. Тѣ решиха въпроса лично за себе си: Ние трѣбва да приложимъ Христовото учение! Щомъ ние го приложимъ, и други ще ни последватъ. Една птичка трѣбва да оповести идването на пролѣтта. Следъ нея вече ще дойдатъ безброй птички, които ще пѣятъ сжщата пѣсень: „Пролѣтта дойде!“

Добрата почва представя добрия животъ, който не се налага, но тече самъ по себе си. Ти отивашъ при единъ изворъ и започвашъ да черпишъ отъ него. Водата, която черпишъ отъ извора, е доброто, къмъ което се стремишъ. Доброто продължава живота. То е привилегия за човѣка. Злото пъкъ съкратява живота. Доброто е майка, която дава животъ на детето си, но сжщевременно дава условия на този животъ да се развива, да се прояви. Доброто не създава живота, то е условие да се прояви и продължи този животъ. Вие не можете да имате дълъгъ, щастливъ животъ, ако не поставите доброто за основа на този животъ. Дългиятъ животъ има отношение къмъ доброто, къмъ вѣчното благо. Доброто трѣбва да доведе човѣка до вѣчното начало

на живота — любовта. Щомъ влѣзе въ областта на любовта, той придобива безсмъртие, става все silenъ. Тогава умътъ на човѣка разрешава лесно всички мжнотии, всички противорѣчия.

Доброто семе паднало на добра почва и дало плодъ много. Семе то е разумното слово, паднало въ нашия умъ, въ нашето сърце, въ нашата воля, въ нашата душа и въ нашия духъ. Когато това семе израсне и даде своитѣ плодове, ние ще имаме новия човѣкъ, роденъ изново. Докато човѣкъ се новороди, той трѣбва да мине презъ редъ процеси: поклъване, израстване, цвѣтене, завързване плодъ и узрѣване. Значи, новораждането подразбира вързване на новъ плодъ. Докато не върже плодъ, човѣкъ все още се намира въ незавършенитѣ процеси на живота.

Добрата почва подразбира жертва, безкористно даване. Истинската жертва е лостъ, съ който човѣкъ повдига себе си, повдига и другитѣ. Който е направилъ нѣкаква жертва, въ първо време той мисли, че е изгубилъ нѣщо сжщественно. Обаче, колкото повече времето минава, той вижда плодетѣ на тази жертва. Когато земледѣлецътъ посѣе нивата си, той губи нѣщо, губи житото, което е било складирано въ хамбара. Не се минава много време, земледѣлецътъ получава плодетѣ на своята жертва. Следователно, всѣка жертва има смисълъ, когато дава плодъ. Тази жертва е направена при добри, благоприятни условия. Изобилието на плода пѣкъ зависи отъ три главни фактора: природата, въ която живѣемъ, самитѣ ние и окръжаващитѣ ни.

И тъй, на добрата почва е дадена голѣма мисия, голѣма задача, която трѣбва да реализира. Въ този смисълъ, веднѣжъ дошълъ на земята, на човѣка е дадена мисия, която трѣбва да изпълни. Щомъ я изпълни, щомъ види нейнитѣ плодове, мисията му се счита завършена. Вложете доброто семе въ добрата почва — въ духа, въ душата, въ ума, въ сърцето си — и вървайте, че то ще израсне, ще цвѣне, ще завърже плодъ и ще узрѣе. Неговиятъ плодъ ще бже плодътъ на новата култура, на новия човѣкъ.

* * * * *

Два прилива.

Днесъ дори и децата знаятъ простия фактъ, че земята обикаля за една година около слънцето, като сжщевременно денонощно се върти около осъта си. Но този простъ фактъ, който всички малко-много образовани хора машинално повтарятъ, безъ да помислятъ, какъ се е постигналъ и какво собствено означава, си има своята дълга история, която повестува за мжчителнитѣ усилия на редица човѣшки умове — най-просвѣтенитѣ, които сж се добрали до него следъ толкова блуждания.

Изобщо, въ днешнитѣ времена на популярно знание, хората сж склонни да смятатъ нѣщата като много прости и да ги превръщатъ по възможностъ въ удобни механизми, съ които да си служатъ безъ много усилия. Врътнешъ ключа, и електрическата лампа свѣтва. Оти-

дешъ на пазаря и срещу нѣколко лева си купишъ единъ портокалъ. Но какъ е дошълъ Едисонъ до електрическата лампа, колко много знайни и незнайни работници сж работили преди него, като започнешъ отъ мечтателитѣ като Уелса или Жуль Верна и свършишъ съ сериознитѣ учени-експериментатори въ лабораториитѣ за физични изследвания — за това хората, които се ползватъ, които просто „консумиратъ“ знанията, дори и не искатъ да знаятъ. Тѣ не се интересуватъ отъ това, какъ попада единъ портокалъ въ тѣхнитѣ ржце — тѣмъ и презъ умъ не имъ минава за мъчителната работа въ коренитѣ на портокаловото дръвче и за тихата работа на слънцето въ неговата листовина.

Не искамъ да кажа, че всички хора трѣбва непременно да се замислятъ надъ тия въпроси и да ги направятъ изключителенъ проблемъ на своя животъ. Но и това пъкъ че никакъ не мислятъ, че схващатъ нѣщата така механически, ги прави крайно повърхностни и грубо материалистични — въ тия хора на прекъснатитѣ процеси, на откъслечнитѣ факти не трепва ни за мигъ чувството за свещеното единство на живота и за ония живи тайнства, които се извършватъ въ него.

Ето защо и факта за денонощното въртене на земята около нейната ось и годишното ѝ обикаляне около слънцето — тия два цикла поне сж общопознати — стои въ съзнанието на хората като нѣщо външно, механично. А тия два цикла, заедно съ наклонението на земната ось къмъ плоскостъта на еклиптиката, обуславятъ въ края на краищата цѣлиятъ оня тъй разнообразенъ свѣтъ отъ явления на земния животъ.

Азъ нѣма да се спирамъ на ония дълбоки въпроси, които възникватъ въ връзка съ тия два цикла, а още по-малко на цикъла обусловенъ отъ движението на земната ось, познатъ подъ името платоническа или полярна година. Ще помена само, че тѣхниятъ ритъмъ обуславя ритмъта и на цѣлия физиологиченъ и психиченъ животъ на земния човѣкъ. Сега ще се спра по-подробно върху извѣстни съотвѣстия между двата цикла: годишния и денонощния.

Като отнесемъ денонощния кржгъ къмъ годишния, ще констатираме следнитѣ съотношения: изгрѣвътъ на годината за сѣверното полукълбо настѣпва когато слънцето встѣпи въ пролѣтната равноденствена точка. Пладнята съвпада съ лѣтното слънцестоене, залѣзътъ съ есенното равноденствие, а срѣднощъ съ зимното слънцестоене. Ако вземемъ 6 часа сутринтъта като моментъ на изгрѣва, тогава ще имаме следнитѣ съпадения. Почти два часа преди изгрѣвъ слънце, значи отъ 4 часа започва да се зазорява. Въ течение на два часа, зората се разпуква като цвѣтъ, обогатява се откъмъ багри, свѣтлината приижда на плавни вълни и слънцето цѣфва на изгрѣвъ. Въ 6 часа сутринтъта, въ деня на пролѣтното равноденствие, съвпадагъ два изгрѣва: изгрѣва на деня и изгрѣва на годината. Това става на 21 мартъ. Ето защо този моментъ е моментъ на най-интензивния изгрѣвъ: сливатъ се две изгрѣвни вълни.

Ако презъ първитѣ дни на месецъ февруари излѣзе човѣкъ въ ранни зори, когато времето е ясно и тихо, той ще преживѣе двойно зазоряване: зазоряване на деня въ зората на годината. Но тишината и великото вълшебство на това двойно зазоряване човѣкъ

може да го почувствува най-добре по планинските върхове, покрити съ дълбоки снѣгове.

Зимно време — януари, февруари — на планината, дето владѣе понѣкога космическа тишина, пукването на зората въ ясенъ и тихъ день е едно отъ най-голѣмитѣ вълшебства, които човѣкъ може да преживѣе. Въ такъвъ алмазно-чистъ день, когато се носи тишината на синия и бѣлъ цвѣтъ, изгрѣва на слънцето и неговото шествие по кристално-чистото небе представя изгрѣвъ, сутринъ и пладня на деня въ раннитѣ зори на годината.

Слънцето грѣе, топлината му се засилва, свѣтлината се пречупва меко презъ синия ефиръ, сияе по заледенитѣ върхове и хвърля меки сѣнки по оснѣженитѣ склонове. Топло е и все пакъ чувствувашъ свѣжата бдростъ на зора. Годината е още въ своитѣ зори: по небето на годината още грѣятъ съзвѣздията, на нейниятъ изтокъ бавно се стапятъ звѣздитѣ въ сипващата се годишна зора, а дневниятъ кржгъ се завъртява по зазоряващото се небе на годината съ своятъ изгрѣвъ, съ своето слънчево утро, съ своята пладня. Такива алмазни дни прекарани на планината сж незабравими. Никога може би свѣтлината не говори така внятно всредъ съзерцателната тишина на годишното зазоряване, и никога може би разумътъ не се вслушва съ по-свещено благоговѣние въ свѣтлитѣ вдъхновения на пробудената душа, която си спомня за своята космична родина. Слънчевъ день въ зоритѣ на годината!

12 часа полунощъ въ деня на зимното слънцестоение: 21 декември. Тогава съвпадатъ две полунощни вълни — полунощната вълна на деня и полунощната вълна на годината. Мигъ на най-голѣмата дълбочина. Поляренъ студъ. Погледътъ е насоченъ къмъ полюса и среща познатитѣ Голѣма и малка мечка.

Следъ 6 часа сутринта, следъ изгрѣва, започва утрото. Следъ 21 мартъ започва ведрата утринъ на годината — нейната пролѣтъ.

21 май — това е 10 часа отъ годишната утринъ.

21 юни — деня на лѣтното слънцестоение, е пладня на годината. Спрете се по пладне на 21 юни, въ пладнята на годината, за да поемете две полуденни вълни: часъ на най-голѣмата свѣтлина, когато чашата на деня е довърхъ налѣта съ свѣтлина.

Спрете се всредъ нѣкоя нива, дето житнитѣ класове се свеждатъ къмъ земята, натегнали отъ зърно, за да изпитате великото таинство всредъ което се ражда хлѣба, съ който се хранимъ.

21 септември — день на есенното равноденствие, 6 часа вечерта. Спосрещатъ се две залѣзни вълни. На есенъ, въ залѣза на годината всѣки день се завърта дневния кржгъ съ своятъ изгрѣвъ, утринъ, пладня, вечеръ и полунощъ. Та имаме зори и утрини на днитѣ въ годишната вечеръ.

Нѣма да се спирамъ на ония слаби приливи къмъ сѣверното полушарие отъ буйната плолѣтна вълна, която залива южното полушарие, и на които се дължатъ ония, сѣкашъ пѣврати на пролѣтѣта презъ есенята.

Отъ това бѣгло съпоставяне на двата цикла — годишенъ и денонощенъ — се виждатъ съотношенията, които съществуватъ между тѣхъ.

Това съпоставяне обаче крие дълбоки тайни, които за въ бждаше ще се проучаватъ, когато ще бждатъ отнесени къмъ живота на човѣка.

Искамъ обаче още веднѣжъ да изтъкна въ връзка съ тия бѣгли бележки, че презъ пролѣтѣта — утринъ на годината, при изгрѣвъ слънце и въобще въ утриннитѣ часове, съвпадатъ две приливни вълни — прилива на годината и прилива на деня. Ето защо е здравословно да се излиза презъ пролѣтѣта рано сутринъ, преди изгрѣвъ слънце, за да поеме човѣкъ живата слънчева енергия, която презъ пролѣтѣта е въ своятъ избликъ.

Какво е влиянието на слънчевата енергия върху организъма на човѣка, какъ и въ кои часове действува тя най ефикасно върху различнитѣ системи у човѣка, това може да се узнае съ достатъчна подробностъ отъ книгата „Въ царството на живата природа“, въ която има една специална статия отъ Учителя, посветена на Влиянието на слънчевата енергия.

Тия мои думи искатъ да бждатъ само единъ бодъръ пролѣтень зовъ къмъ всички ония ранобудни души, които искатъ да влѣзатъ въ ритѣта на Слънцето.

?

* * * * *

Ели.

„Свидетелитѣ“ — нови мѣрки за характера.

Думата характеръ се употребява твърде много въ живота на хората. Най-вече съ нея се дири да се изрази качеството на тѣхната проява, на живота имъ. Въ сжщностъ мѣрката на хората за определяне на характера и характеритѣ изобщо, е крайно относителна, дори бихъ казалъ, ако погледнемъ отъ едно по-високо гледище, отрицателна. Напр. казватъ за нѣкого — той има характеръ. Въ какво се състои характерътъ му? Да речемъ този човѣкъ е виденъ чиновникъ, характерътъ му се състои въ това, че не се подкупва. Ако приложимъ мѣрката на Учителя, тогава има разни категории хора отъ това гледище — едни се подкупватъ съ сто, други съ хиляда и хиляди левове, а най-сетне, тия които минаватъ за най-честни, пропадатъ предъ единъ милионъ лева. Кжде е характерътъ и устоятъ? И въобще нѣма областъ въ човѣшкия животъ, кждето да се намѣрятъ хора, които да издържатъ и на най-голѣмитѣ изпитания. Тия разни степени на „устои“ обикновено носятъ общото име „разни характери“. Думата „нѣма“ се отнася до болшинството, тя не засяга малкото единици, които немогатъ да бждатъ приобщени къмъ първитѣ.

Нѣкой е властующъ и той е честенъ, има характеръ — той спазва по буквата предписанията на неговата партия, преследва и унищожава противниците си. Отъ резултатитѣ се доказва, че принципитѣ на тази партия сж криви — постѣпвалъ ли е този човѣкъ правилно, характерътъ му издържа ли критика? — Не и не! Явно е, че характерътъ почива и може да се мѣри само съ една правилна мѣрка. И тази мѣрка дава истинскитѣ числени стойности. Хората днесъ немо-

гатъ да иматъ ясна представа за тази мѣрка, защото тя е първична — такава каквато съществува въ живата природа. Днесъ хората мѣрятъ съ мѣрката на личнитѣ си интереси, „общественитѣ“ задължения, кастови и класови или религиозни принципи, догми и пр. и пр. Следователно, правилната мѣрка за нѣщата и специално за характера седи въ онѣзи основи, които е създала разумната природа. И тя мѣри отъ вътре. За природата по-важни сж подбудитѣ на дадена постѣпка, отколкото самата постѣпка. Природата дава голѣмо изобилие, но тъкмо въ това голѣмо изобилие се изпитва характерътъ на човѣка.

По какъвъ начинъ може човѣкъ да изучи мѣрката на природата, това е най-голѣмиятъ въпросъ? Старитѣ индуци бѣха създали понятието „Вивека“ като основенъ принципъ въ пѣтя къмъ възходъ, т. е. тѣ сж сложили като начало на развитието „различаването“. И легендата за изгонването на Адама и Ева изъ рая почива пакъ върху този принципъ — различаването. Безъ различаване неможе да се върви напредъ, неможе да има развитие. Трѣбва да може да се различава доброто отъ злото, вътрешната наслада отъ удоволствието, любовта отъ разнитѣ чувствования, знанието отъ невежеството, здравиятъ устой на характера отъ временнитѣ и лицемѣрни прояви. Но до различаването не се идва лесно. Може би това е алфата и омегата на правилния развой на човѣка. Характерътъ, следователно, е въ тѣсна връзка съ различаването на нѣщата — вътрешни и външни. Щомъ ти разграничишъ правилно нѣщата, необходима е тогава една голѣма любовъ къмъ истината и правдата и голѣма смѣлостъ да пожертвува човѣкъ своитѣ интереси, за да се схване една природна мѣрка — да служишъ на туй, което е истина.

По петъ пѣтеки идва човѣкъ днесъ до правилното различаване. Ако човѣкъ може съ пипането да разграничи правилно нѣщата, ако човѣкъ може съ вкусването да различи правилно нѣщата, ако човѣкъ може съ обонянието да разграничи правилно нѣщата, ако човѣкъ съ слухътъ си и съ гледането може да разграничи правилно нѣщата, тогава той ще може да има една по-близка до истината представа и ще има по-правилна мѣрка, съ която да се прояви. Природата е дала на човѣка тѣзи петъ усета за да схване правилно основната мѣрка, която урежда всичкитѣ отношения въ живота. Тѣ криятъ въ себе си всичкитѣ особености, които изграждатъ истинския характеръ. Човѣкъ гледа нѣкакво злодеяние и е индиферентенъ къмъ него. Той следователно не се е научилъ още да гледа правилно. Гледа най-хубавитѣ пейзажи въ природата и въ него не трепва нищо, неможе да се затрогне и възхити, този човѣкъ не разбира още гледането — той неможе да има характеръ, нѣма мѣрката на живата природа въ себе си, неможе да служи на истината. Човѣкъ слуша разни гнусотии, ако той не вземе становище и не подири звучното и хармонично въ живота и не ги обикне, той нѣма характеръ и не разбира защо е създаденъ слуха — нему му липсва най-малко една пета въ познаването на истината. Човѣкъ яде или говори, а не прави изборъ въ храната или пѣкъ говори глупости, този човѣкъ не е схваналъ значението на устата — у него нѣма характеръ и е далечъ отъ истината. Ако храната не доведе човѣка до единъ здравъ мораленъ законъ, ако човѣкъ не схване значението на словото, което трѣбва да изразява винаги истината, той

не може да има характеръ и не обича нито себе си, нито другитѣ. Ако обонянието на човѣка не го откъсне отъ животинскитѣ усети, той стои още далечъ отъ стълбата на развитието.

Тѣзи усети, сж особеноститѣ, които различаватъ човѣка съ характеръ, а истински смисълъ на думата, отъ обикновения човѣкъ. И не напразно мъдрецитѣ отъ всички времена говорятъ, че човѣкъ трѣбва да има правилни уши, правилно устроени очи, носъ, уста и ржцѣ. Тѣ сж „свидетелитѣ“ дали човѣкъ може да различава правилно нѣщата, дали човѣкъ разбира и обича истината, дали най-после може да има здравъ и устойчивъ характеръ т. е. едно вътрешно отношение къмъ нѣщата, осветено отъ основитѣ на живата природа. Човѣкъ може да схваща истината въ душата си, той може да има голѣма интуиция дори да е ясновидецъ, но той не може да има характеръ, ако не сж правилни у него тѣзи петъ инструмента на душата. Пробниятъ камъкъ на характера на човѣка сж неговитѣ очи, неговитѣ уши, носътъ му, устата му и неговитѣ ржце. Човѣкъ като гледа нѣщо ще се изпита какъвъ е, като слуша, ще се изпита какъвъ е, като яде и върши нѣщо, ще се изпита какъвъ е.

Хората считатъ всички въпроси отъ това естество за маловажни. Но най-важниятъ проблемъ презъ всичкитѣ вѣкове е да иматъ хората устойчивъ характеръ. Устойчивиятъ характеръ разрѣшава всички противоречия и нещастия въ живота не само на себе си, но и на всички свързани съ него. Предъ очитѣ на човѣка, който знае да различава нѣщата и обича истината, всичкитѣ черковни догми, всички политически схващания и обществени мнения сж само сѣнки на нѣщата. Той знае Истината и служи на нея, той има характеръ — той има основната мѣрка на живата природа въ себе си.

Учителятъ казва: „Неможешъ да бждешъ добъръ човѣкъ, ако нѣмашъ хубаво ухо, неможешъ да бждешъ уменъ човѣкъ, ако нѣмашъ хубавъ носъ, неможешъ да бждешъ любящъ човѣкъ, ако нѣмашъ една хубава уста; неможешъ да обичашъ истината, ако нѣмашъ хубави очи.“ Неможешъ да бждешъ полезенъ на другитѣ, ако нѣмашъ правилни и мощни ржце. Това сж правилни мѣрки.

Настанало е време, когато ще трѣбва да се създава култъ отъ очитѣ, ушитѣ, носа, устата и ржцетѣ на човѣка. Не само отъ тѣхната външна красота, но като изразъ на вътрешнитѣ устои на човѣка, като съвършени пжтеки къмъ Истината, като истински мѣрки въ отношенията на нѣщата.

Това лежи въ основата на новото учение, на великото учение на Бѣлото Братство.

Аверуни.

Животъ, Добро и Истина.

Има три нѣща въ живота, които се преливатъ едно въ друго, но съществуватъ още и отдѣлно, независимо едно отъ друго. Тѣ сж: Животъ, Добро и Истина. Казано е въ Писанието: „Богъ е Животъ.“ А всѣки животъ е добъръ. Тогава, нѣма зло въ свѣта — това е Истината. Учителътъ казва: „Вие не сте добри, но добъръ е само Богъ въ свѣта.“ Понеже Богъ прониква навсѣкжде, значи, и ние сме добри, защото въ насъ живѣе Богъ: нашиятъ живогъ е отъ Бога даденъ. За да дойде човѣкъ до съзнание на тѣзи три нѣща, предстои му работа — прѣчистване, освобождаване отъ всички примесени вещества въ него, останали отъ далечното минало. Това пречистване не е предвидено да стане отвѣнъ, други да го направятъ, но самъ човѣкъ ще извърши тази работа. И ако успѣе съвършено да пречисти своята мисль, той може да извърши чудеса, както съ себе си, така и съ околнитѣ.

Сега, за да започне човѣкъ да се пречиства, най-първо той трѣбва да се научи да слуша. Кого? — Само Великиятъ може да се слуша. Къмъ Него ние всѣкога апелираме, Той да ни слуша, Той да чуе нашата молба, нашата просба. При това, ние знаемъ, че Богъ може да ни послуша, но ние никога не се спираме да чуемъ, какво Той ни казва, какво Той ни говори всѣки мигъ. Ние имаме едно свещено ухо, чрезъ което можемъ да слушаме, да възприемаме това, което Великиятъ ни говори. Съвременниятъ човѣкъ не обръщъ/ внимание на ухото си на този великъ даръ, на тази богата фирма въ него, която съществува отъ вѣкове. Богатството на човѣка е скрито въ неговия мозъкъ — въ онова вътрешно слушане къмъ вѣчния принципъ на живота. Има едно важно положение: човѣкъ не може да стане добъръ, ако той не слуша. И то — да слуша, какво Богъ говори. Съ слушане човѣкъ може да стане добъръ. Съ слушане човѣкъ може да пречисти своето съзнание. Какво трѣбва да мисли човѣкъ? — Три нѣща: Богъ е Добъръ, Богъ е Животъ, Богъ е Истина. Тогава де остава човѣкътъ? Човѣкъ не е далечъ отъ Този, Който го е създалъ — отъ неговия Творецъ. Следователно, Богъ е вънъ отъ създанието си и вътре въ създаденото, въ творението си. А самиятъ човѣкъ е проява на Бога. Взето така, Богъ и човѣкъ, или човѣкъ и Богъ се идентифициратъ. Знаменитиятъ окултистъ Elve казва въ своята книга „Das geistige Gesetz in der Natürlichen Welt“: „Ако Богъ твори, Той трѣбва да поддържа своето създание, да го пази и закриля. Затова Богъ е вѣченъ.“ Сжшо така и философитѣ не сж далечъ отъ това твърдение, само че тѣ не наричатъ това начало Богъ, Добро и Истина, а Го наричатъ висша разумностъ, субстанция. Никжде досега не е казано, че човѣкъ създаде човѣка. Обаче, навсѣкжде е казано: Богъ създаде човѣка. Тѣй щото, за Бога не може да се каже, че има начало, или че има край. Той е безначаленъ, Той е безкраенъ. Въ този вѣченъ принципъ ние намираме Доброто. Животътъ е добъръ, защото прониква навсѣкжде. Въ този случай злото отъ никого не може да се предпочете, защото то съкращава живота. Това е Истината. Нѣма и смъртъ, защото Богъ про-

никва всичко и не може да става прекъсване. Богъ, Животъ, Истина представятъ нѣщо цѣлостно. Усетътъ, че сме добили живота, това е истината, това е доброто.

Дето се явяватъ Богъ, Животъ и Добро, тамъ смъртъ нѣма, нѣма и лѣкуване, било съ разни хапове, цѣрове, билки, или тревы, било съ ножове и губерки; тамъ нѣма съжаление, нѣма отчаяние, нѣма смущение и темъ подобни. Здравето иде въ живота като естествена последица, когато човѣкъ свърже тѣзи три мощни начала въ себе си. За да укрепне материята, човѣкъ трѣбва да приеме силата на духа въ себе си. И Елеве казва: „Здравето въ човѣка иде чрезъ силата на тихия гласъ.“ А това се постига съ слушане на Божественото, съ даване ухо къмъ Него. Здравето се обуславя отъ принципа на животъ, който е Богъ. Въ това слушане мирътъ въ човѣка укрепва, а въ резултатъ явява се и доброто.

Въ свѣта Богъ се проявява, и всичко останало е създадено все заради Него. Човѣкътъ пѣкъ е зритель и съучастникъ въ това дѣло. Божието добро е и негово добро. Божията мисль е и негова мисль.

Организируютъ ли се тритѣ начала въ човѣка — Богъ, Животъ и Добро, здравето и мирътъ идатъ като резултатъ. Съвършено здравото тѣло е изразъ на Доброто, на Мира и на Живота.

Въ заключение на всичко това, следва: Успехътъ на човѣка не зависи отъ неговия мозъкъ, нито отъ неговото тѣло, а зависи главно отъ живота и здравето. Човѣкъ трѣбва да потърси въ себе си ония велики начала, по които той се движи и съществува — Животъ, Добро и Истина.

* * * * *

Боянъ Боевъ

Нѣколко думи върху туризма.

„Вселената представлява сборъ отъ мислящи същества, които сж атомитѣ, камънитѣ на този великъ разуменъ свѣтъ.“

„Задъ всѣко явление, задъ всѣка енергия седи една разумна сила.“

„Животътъ трѣбва да се разбере по форма, съдържание и смисль.“

„Проучавайте великата природа, всички велики закони.“

Учительтъ.

Изучаването на външнитѣ форми въ природата е необходимо, но не е достатъчно, за да хвърли свѣтлина върху нейната сжщина, върху нейния вътрешенъ животъ. Обикновеното изучаване на природата като сборъ отъ физико-химични процеси окултизмътъ го нарича изучаване по форма. Това не изчерпва сжщината на природата. Задъ това изучаване по форма седи изучаването ѝ по съдържание, т. е. изучаването на онѣзи енергии, които организиратъ формитѣ. Това е вече втора по-дълбока степенъ на изучаване. А задъ това изучаване седи

изучаването ѝ по смисълъ, т. е. изучаване на онѣзи разумни сили, които даватъ целесъобразностъ на силитѣ, които организиратъ. Единъ примѣръ ще дамъ, за да поясня това. Едно растение можемъ да го изучимъ подробно морфологически и физиологически: можемъ да изучимъ тъканитѣ, органитѣ, храненето, дишането, асимилацията и пр. Това е изучаване по форма. Можемъ да изучимъ процеситѣ, които ставатъ въ така наречената растителна аура, която прониква и заобикаля растителната форма. Това е изучаване по съдържание. Тѣзи сили на аурата сж именно архитектитѣ; тѣ сж именно, които сж организирали растителната форма. А изучаване на разумния принципъ, който работи въ растението, това е изучаване на растението по смисълъ. Именно този разуменъ, психиченъ принципъ, който работи въ растението, дава целесъобразностъ на силитѣ, които работятъ върху формитѣ.

Днешната биология вече постепенно все повече се доближава до окултнитѣ схващания. Много научни факти вече се групиратъ, които биомеханизмътъ е безсиленъ да обясни и които потвърждаватъ окултнитѣ схващания. И наистина, биологията вече говори за „организаторски центрове“, за „организаторски сили“ въ организма. Напр. видниятъ съвремененъ немски биологъ Шпеманъ вече въвежда въ биологията термина „организационно, организаторско поле.“ Това е полето, въ което действува даденъ организационенъ центъръ въ организма. Знае се, че ектодермата въ зародишното развитие дава гръбначния и главния мозъкъ, но не дава гръбната струна, понеже последната има мезодермаленъ произходъ. Но О. Манголдъ показва съ своитѣ опити, че ако въ гаструлата (зародишна фаза) на тритона се вземе частъ отъ ектодермата и се присади близо до храносмилателната система, ще даде гръбна струна, гръбначни прешлени и пр. Отъ този и отъ много други такива опити, събрани вече въ биологията, се вижда, че формата, въ която ще се развие една тъканъ, не зависи само отъ физико-химичното устройство на клеткитѣ ѝ, но отъ действието на единъ по-високъ принципъ, а именно на силитѣ-организаторки.

Но вече биологията прави и втора крачка напредъ и още повече се приближава до твърденията на окултната наука, като приема психичния факторъ на еволюцията и на целесъобразността въ организма. Това е онова течение въ биологията, което напоследъкъ мощно се издига; това е така наречениятъ психо-ламаркизмъ.

Има вече събрани много опити въ биологията, които показватъ, че организмътъ се приспособява прѣкъ къмъ околнитѣ условия. Правени сж опити при условия, при които абсолютно е изключено да се мисли за действието на естествения подборъ, напр. въ лаборатория и то опити, които траятъ само нѣколко дѣня (защото за да действува естествениятъ подборъ въ случая, трѣбва да имаме голѣмъ просторъ отъ време и множество последователни поколения). Прѣкото приспособление, т. е. приспособлението безъ естественъ подборъ показва, че целесъобразността въ организма не се дължи на механиченъ факторъ, а на единъ разуменъ факторъ, който работи въ организма. Нека вземемъ за примѣръ регенерацията на лещата въ окото на тритона при опита на Гу-

ставъ Волфъ. Той отстранилъ лещата (криталина) отъ око̀то на тритона. Образуването на новата леща става както у зародиша на тритона, само че съ една съществена разлика: лещата у зародиша се откъсва много рано отъ своето мѣсто и отива на своето мѣстоназначение, обаче при опита съ регенерацията — отива много късно. А това е целесъобразно, понеже лещата у зародиша се образува между твърди тъкани, а регенерираната леща се образува въ съседство съ полутечното стъкловидно вещество на очната вътрешностъ. И ако се откъсне преждевременно, тя не ще може да изпълни своето мѣсто, а ще падне въ полутечното стъкловидно вещество, и регенерацията не ще може да постигне цѣлѣта си. Отъ друга страна мѣстото, което е избрано за регенерация, е толкова целесъобразно, щото Раулъ Франсе казва така по това: „Даже и човѣшкиятъ умъ ако бѣше допитванъ да го избере, не би избралъ по-целесъобразно мѣсто.“ Лещата се регенерира отъ тъканитѣ на ириса, т. е. има мезодермаленъ произходъ, а пъкъ у зародиша има съвсемъ другъ произходъ: ектодермаленъ. Обаче, при възрастния тритонъ е по-целесъобразно да стане тая регенерация отъ тъканитѣ на ириса, понеже тѣ въ момента сж най-близо до мѣстоназначението на лещата, макаръ и това да е отклонение отъ зародишното развитие.

И тѣзи две целесъобразности при регенерацията не могатъ да се обяснятъ механически, понеже организмътъ е нѣмалъ време да се приспособи чрезъ естественъ подборъ къмъ тѣзи нови условия, при които е поставенъ при опита. А и въ живота на тритона не срѣщаме такива случаи на регенерация, за да има време да действува подборътъ. Но има още маса други опити отъ Харисонъ. Брандъ, Николасъ и пр., които доказватъ, че въ организма има единъ разуменъ, психиченъ факторъ, който е изворъ на целесъобразността. Щомъ приемемъ това, тогазъ механистичното обяснение на органическия животъ пада. Тази е причината за възраждането на психоламаркизма днесъ. Тя е причината, поради която множество сериозни и проникателни биолози днесъ застъпватъ психоламаркизма или неоламаркизма или неовитамизма. Такива сж напр. Раулъ Франсе, проф. Августъ Паули, проф. Хансъ Дришъ, Адолфъ Вагнеръ, Райнке, Г. Бунге и пр.

Гастонъ Дюрвилъ е правилъ паси върху растенията, чрезъ което е внесълъ въ тѣхъ отъ животния магнетизъмъ, който излиза отъ прѣститѣ му, и е постигналъ съ това увеличение въ бързината на растежа у растението.

Но още по-интересни сж нѣкои психологически опити върху растенията. Нѣкои сж правила следното наблюдение; отглеждали сж едно растение, като сж проявявали голѣма любовъ къмъ него. И после, когато тѣ временно сж го изоставяли, това цвѣте е кълмвало, макаръ и други да сж го гледали. Изобщо растението, къмъ което се проявява любовъ, расте по-добре. Това дава загатване за новото земледѣлие, за новото градинарство. Ще се работи въ съвсемъ нови области, които днешната биология не подозира. Психологически ще се работи върху растенията. Съ опити може да се докаже, че нашитѣ мисли, нашитѣ чувства, нашата любовъ къмъ растенията намиратъ отзвукъ въ самитѣ растения. Ние можемъ да влѣземъ съ растението не само въ външна механическа

връзка, но и въ психична. Може да се направи следния опитъ: може да се посѣе една градина съ дървчета или цвѣтя и да се отгледатъ по новия начинъ, съ любовъ. Нека до нея има друга градина съ сжщитѣ почвени и други условия и тя да се обработва съ сжщата външна грижливостъ, обаче при механично отношение къмъ растенията, и ще се види голѣмата разлика въ резултата. Всичко това може да се провѣри чрезъ опитъ.

Не само въ растенията, но и въ цѣлата природа освенъ физико-химични сили работятъ и разумни сили. Споредъ окултизмътъ всичко въ природата е живо. Съ животъ, съ съзнание, макаръ и въ по-долна степенъ, е снабденъ и минералътъ. Когато пристъпваме съ това ново отношение къмъ природата, тогазъ камънитѣ, минералитѣ ще оживѣятъ за насъ и ще почнатъ да ни говорятъ.

И това ново отношение къмъ природата ще внесе единъ новъ елементъ въ екскурзиитѣ по планината, ще внесе единъ новъ духъ въ туризма. По този въпросъ трѣбва да се изхожда отъ дълбокото познаване на законитѣ, които управляватъ живота.

Въ планинитѣ сж складирани грамадни енергии. Нѣкои отъ тѣхъ сж електро-магнитни, други отъ по-високъ характеръ. Скалитѣ, водитѣ, растенията, — всичко въ планинитѣ влияе върху човѣка външно и вътрешно, — механически и психически. По-дълбокитѣ енергии въ минералитѣ, скалитѣ, растенията, животнитѣ и пр. могатъ да се констатираатъ чрезъ опититѣ на Райхенбаха и чрезъ други начини. Камънитѣ, водата и пр., които виждаме, значи не сж само тая материя, която е предъ насъ. Тѣ сж свързани съ други по-високи сили, каквито има и въ човѣшлото тѣло. Трѣбва да се знае, какви връзки иматъ енергиитѣ на планинитѣ съ енергиитѣ на човѣшкия организъмъ. Но тѣзи електромагнитни и други енергии въ планинитѣ не сж разпределени равномерно по цѣлата планина. Трѣбва да се изучаватъ въ това отношение планинскитѣ мѣстности и тѣхното влияние. Учителътъ казва: „Има електрични и магнетични мѣста въ планинитѣ. Въ електричните мѣста вие ще имате желание да скачате, да тичате, да викаете, да пѣете, а въ магнетичното мѣсто ще бждете тихи и ще искате да седнете и да съзерцавате спокойно.“

После точно трѣбва да се знае, въ какво състояние сж тѣзи енергии въ здравия и болния човѣшки организъмъ. Трѣбва да се знае и влиянието на разнитѣ области на планинитѣ върху здравия и боленъ човѣкъ.

Днешната наука твърди, че планинскиятъ въздухъ причинява по-оживена обмѣна на веществата въ тѣлото поради разрѣдеността си, после казва, че планинскиятъ въздухъ е полезенъ поради чистотата си, че свѣтлината тамъ е по-богата съ ултра-виолетови лъчи и пр. Но това е само външната страна. Този въпросъ има и по-дълбока страна, която окултизмътъ изучава.

Човѣкъ може да използва разумно енергиитѣ, натрупани въ тѣзи мощни акумулатори, каквито представляватъ планинитѣ. Тамъ човѣкъ влиза въ свръзка съ строителнитѣ енергии, които работятъ въ дърветата, трѣвитѣ, цвѣтята, камънитѣ, водитѣ и пр. Но казахме, че задъ тѣзи енергии има и разумни сили, които работятъ. Човѣкъ по

този начинъ влиза въ свръзка отъ една страна съ тѣзи строителни енергии, и отъ друга страна — съ разумнитѣ силн, съ разумността, която е задъ видимитѣ форми. И едно подобно влизане на човѣка въ общение съ живитѣ сили на природата съдействува за неговата физическа и духовна обнова.

Въ свръзка съ течението на разнитѣ енергии въ планината стоятъ много други въпроси. Напримѣръ има значение, дали въ планината се движишъ къмъ изтокъ, западъ, северъ или югъ, дали се качвашъ или слизашъ, дали си избралъ за сѣдане нѣкой остъръ каменистъ връхъ или широка, плоска, зелена поляна; дали вървишъ по течението на рѣката или срещу него. Движението срещу течението на рѣката или по течението има голѣмо влияние върху тѣлесната и духовната организация на човѣка. Първото ще внесе не само духовна обнова, бодростъ, животъ, но и тѣлесна обнова. А второто нѣма да има това действие. Всѣки може да направи опитъ.

Окултизмътъ изучава причинитѣ на всичко това чрезъ изследване на онѣзи по-дълбоки енергии, които сж свързани съ текущата вода. Това е ясно за всѣки, който знае за силовитѣ линии на текущата вода, за които ни говорятъ багетиститѣ. Силовитѣ линии край рѣкитѣ даже нѣкой пѣтъ обхващатъ областъ широка нѣколко стотинъ метра и повече отъ дветѣ страни на рѣката.

Екскурзиянтътъ може да прави много интересни наблюдения и опити въ планинитѣ. Чрезъ тѣхъ той отъ една страна ще се обогати съ по-голѣми познания за природата, а отъ друга страна ще се свърже съ вътрешния животъ на природата. Напр. той може да прави наблюдения, въ кои планински мѣста преобладава електричеството, и въ кои магнетизмътъ. И тогазъ ще открие една връзка между формата и разположението на дадено планинско мѣсто и неговата електричностъ или магнетичностъ. После ще изучи влиянието на разнитѣ височини надъ морското равнище въ планината не само физиологически, но и психически върху мисловия, чувствения и волевия животъ на човѣка. Това е една съвсемъ нова областъ за изследване, обаче за окултизма тѣзи работи сж отдавна известни. Ще наблюдавашъ, какви идеи и чувства ти идатъ на разнитѣ планински височини, и ще видишъ, че колкото се качвашъ по-нагоре, толкова се измѣнявашъ въ това отношение. И може да се изучи точно, каква височина какво психично действие има върху човѣка, къмъ какви идеи и чувства предразполага човѣка.

После има другъ единъ въпросъ, близкъ съ предишния, и не по-малко интересенъ; и този въпросъ е свързанъ съ по-дълбокитѣ действующи сили въ планината. Той е следниятъ: изучаване на дадени планински области (независимо отъ тѣхната височина) отъ гледището на вътрешнитѣ, психични проявявания, които човѣкъ има тамъ.

Трѣбва да се знае, че планинскитѣ върхове сж единъ видъ приемателни и предавателни радио-станции. Чрезъ течения електро-магнитни и по-високи планинскитѣ върхове сж свързани съ други по-близки и по-далечни, по-високи и по-низки планински върхове, и сжщо така и

съ известни космични центрове на сили: слънцето, планетите и другите небесни тела. Планинските върхове могат да се считат като възли на електро-магнитни и по-високи течения, които кръстосват през пространството. Обаче задъ теченията седят разумни сили. Тъзи течения сж ръководени отъ тяхъ.

Казахме, че задъ физичната страна на природата има и друга една разумна, психична страна. И който отива съ това съзнание на планината, тамъ ще получи много повече, отколкото онзи, който ще отиде по механиченъ начинъ, безъ да се стреми да се свърже съ вътрешния животъ на планината, съ тъзи разумни сили, които тжатъ тамъ въ вътрешната лаборатория на природата.

* * *

„Разумниятъ животъ ражда свѣтлината. Следователно отъ това гледище всичката свѣтлина, която сжествува въ пространството, показва, че въ природата сжествува разумностъ. И слънцето, което изпраща своята свѣтлина отъ горе, е резултатъ на множество разумни сжества, които изпращатъ своята разумностъ въ видъ на свѣтлина.“

„На пролѣтъ, когато цвѣтата никнатъ, дърветата цвѣтатъ, наблюдавайте ги и провѣрвайте резултатите. Въ тяхъ ще намѣрите смисла на живота.“

„Презъ известни часове на деня, къмъ обѣдъ, но повече сутринта идатъ периодически известни вълни отъ слънцето, които носятъ съ себе си положителни мисли, интелигентни мисли отъ слънцето.“

„Азъ проучавамъ всички камъчета, всички рѣкички, всички цвѣта и по тяхъ мога да опредѣля, каква е била природата преди 2000 години преди 5,000, преди 10,000 години.“

„Като станете сутринта, поставете си петъ минути ръката срещу слънцето, както се грѣете на печката, и ако имате разположение, вие въ тѣзи 5 минути ще научите много повече нѣща, отколкото бихте разбрали презъ цѣль единъ глупавъ животъ.“

Учителътъ.

Има единъ окулгенъ законъ, споредъ който човѣкъ възприема отъ околността само споредъ степенята, въ която участвува въ процеса на възприемането неговото съзнание. Това важи за храненето, за дишането, за възприемането на свѣтлината и пр. Напр. ако смѣташъ храненето като механически процесъ, то отъ хлѣба, плодоветѣ и пр. ще извлечешъ главно механическите енергии, а ако ги приемешъ съ съзнание, че въ тяхъ се криятъ и по-високи сили и поставишъ съзнанието си въ хармония съ тѣзи последните, то ти ще ги приемешъ въ себе си. Сжщо така ако смѣташъ, че въздухътъ е само механическа смѣсъ отъ азотъ, кислородъ, вжгледвуокисъ и пр. и не съзнавашъ дълбоките енергии, които го проникватъ, а именно праната и по-висшите енергии, отъ психиченъ характеръ, то твоето дишане ще има главно механически характеръ. И съвсемъ друго ще бжде, ако при дишането съзнавашъ, че приемашъ и по-висшите енергии, които про-

никватъ въздуха, и същевременно акордирашъ съзнанието си съ тѣхъ; тогазъ ти ще ги приемешъ, и това ще те повдигне както тѣлесно, така и духовно.

Същото се отнася и за свѣтлината. Ако човѣкъ съзнава, че свѣтлината е изразъ на разумни сили, които работятъ въ природата и ако има съотвѣтното разположение на Духа, той ще приеме и по-висшитѣ, психичнитѣ сили, които стоятъ задъ обикновената външна проява на свѣтлината. Какво незабравимо впечатление и какво грамадно значение може да има при такъво съзнание едно посрещане на слънчевия изгрѣвъ отъ единъ високъ планински връхъ! Какви нови идеи, какви благородни потици ще роди това въ човѣшката душа!

Градската атмосфера е напоена въ своята аура съ мислитѣ на хората, а тѣзи мисли не сж винаги отъ най-възвишенъ характеръ. Ето защо свѣтлината като преминава презъ такъва атмосфера, изгубва до известна степенъ своя първоначаленъ ритъмъ, съ който иде отгоре и затова не може да има онова ефикасно мощно действие, което има въ високата планинска атмосфера, дето въздухътъ въ това отношение е чистъ, не е напоенъ съ нисши мисли, желания, чувства и пр. Ето защо, както отъ чисто медицинско гледище, така и отъ психическо гледище не е все едно, дали ще възприемашъ слънчевата свѣтина долу въ единъ шуменъ градъ или въ чиститѣ етерни сфери на високитѣ планини!

* * *

„Екскурзии, екскурзии нагоре по планината! Тѣзи екскурзии сж стимулъ, които ще развие ума и сърцето на човѣка. Трѣбва непременно да се възкачвате на високи мѣста“

„Когато тръгвате на разходка по-високи планински мѣста, трѣбва абсолютно да изхвърлите отъ ума си всички отрицателни мисли. Ще мислите за хубави нѣща, за благородни и възвишени работи, за Бога, за ангелитѣ.“

„Търговецътъ седи въ кантората посрѣдъ тефтеритѣ си и не иска да знае за слънцето, месечината, звездитѣ. Ние сме хора затворници. Мислите ли, че едно здание на 4—5—10 и повече етажа е здравословно? Въ всѣко едно такъво здание се развиватъ известни болести. Хората живѣятъ въ единъ свѣтъ съ такива голѣми богатства, но не могатъ да използватъ тѣзи богатства. Ние отиваме да се порадваме на тази планина и на това благо въ природата, на тая свѣтина, на тая прана, на това електричество, на този магнетизмъ тамъ.“

Учителътъ.

Природата е работилница, задъ която седи истинската лаборатория на разумнитѣ сили, които работятъ. Когато отидете всрѣдъ природата съ съзнание, че задъ видимитѣ форми стоятъ разумни сили, това ваше съзнание ще внесе една нова поезия въ вашето разбиране на природата. Ние тогазъ ще станемъ способни да почувствуваме, да преживѣемъ освѣнъ красотата на външнитѣ ѝ форми, но и друга една вътрешна красота въ всичко, което възприемаме въ планината. Защото

най-високата красота е тамъ, дето виждаме присъствие и изразъ на разумностъ. Тогазъ всѣки върхъ, всѣка долина, всѣка канара престава да бжде за насъ нѣщо безсмислено или случайно, но изпълнено съ дълбокъ смисълъ и нова неподозирана красота.

Ако раздѣлимъ бегониевъ листъ на нѣколко кжса и ги посадимъ, ще видимъ, че всѣки отъ тѣхъ ще даде нова бегония съ коренъ, стебло, листа и цвѣтове. Значи клеткитѣ на единъ бегониевъ листъ носятъ въ себе си скрити свойствата на бегониевия коренъ, стѣбло, цвѣтове и плодове, значи свойствата на цѣлия организъмъ! И отъ множество други опити и наблюдения въ организма се убеждаваме, че въ всѣка частъ на организма изобщо се проектиратъ свойствата на цѣлия организъмъ. Обаче споредъ окултизма и човѣкъ е устроенъ по строежа на цѣлата вселена. Изобщо важна истина е, че Разумното, което работи въ цѣлата природа, работи и въ всички свои части, проектира се въ всички свои части. И наистина, въ известни минути не чувствува ли човѣкъ въ себе си присъствието на Цѣлото, на Разумното, на Божественото? Но сжщо така и въ цѣлата природа трѣбва да сме способни да видимъ проявата на Разумното, на Божественото. Ето защо единъ мистикъ като разглежда формата на кристала, растението, животното и пр., ще почувствува въ тая частъ присъствието и дейността на Цѣлото, на Разумното. Тогазъ всѣки кристалъ, всѣки камѣкъ, всѣки планински изворъ, всѣко цвѣте престава да бжде една обикновена, проста форма, но става вече за насъ въплотеното, кристализираното Слово. И тогазъ всички тѣзи форми, които виждаме около насъ въ природата, образуватъ вече буквитѣ на една свещена книга, които ни говорятъ за дейността на разумни сили.

Планината е мѣсто удобно за размишление, за повдигане на мислитѣ, защото духовната атмосфера на планината е чиста, и по-лесно става свързване съ възвишенитѣ свѣтове и съ възвишенитѣ разумни сили, които работятъ въ природата. Казано е въ Евангелието: „И отиде Христосъ на планината да се помоли.“ Не напразно е писано, че преображението на Христа стана на планината Таворъ и че Мойсей влѣзе въ общение съ висшитѣ миpове на планината Синай.

Нека единъ отпадналъ духомъ, неразположенъ отиде при единъ бистъръ изворъ, да седне край него и да го съзерцава, да се вгледа въ бликането на бистрата кристална вода и да се вслуша въ нейния говоръ, който като че ли иде отъ другъ миръ, и той ще забележи чудна промѣна въ себе си! Песимизмътъ е изчезналъ, и единъ духъ на облекчение на миръ и радостъ прониква въ душата му! Сжщото ще постигне той, ако седне край група цвѣтя въ планината и ги съзерцава, потопа се въ тѣхния вжтрешенъ миръ! Както въ първия, така и въ втория случай той ще се свърже съ висшитѣ сили, които работятъ въ природата и това ще докара у него смѣна на състоянието, подемя въ съзнанието му!

Единъ художникъ казва, че въ градоветѣ не може да има онова вдъхновение и почти че не може да рисува. И за да нарисува нѣщо, той прекарва дълго време въ снѣжнитѣ планински върхове, дето въ мистичната тишина влиза въ общение съ Вѣчното, Непреходното.

Разбира се, човѣкътъ на новитѣ идеи не е за аскетизма. Човѣкъ

ще отиде на планината, за да получи нѣщо и после ще се върне въ живота между хората, за да може да внесе полученото въ общочовѣшката съкровищница.

Нѣкой може да каже: „Азъ съмъ посетилъ вече тая планина, познавамъ я и има ли смисълъ пакъ да я посетя?“ Трѣбва да се знае, че всѣки слънчевъ лжтъ, всѣко цвѣте, всѣки камѣкъ, всѣки изворъ ни говорятъ всѣки день нѣщо ново, ти получаваашъ отъ тѣхъ всѣки день ново откровение, нови идеи. Всѣки день планината ще ти говори по особенъ начинъ, по който никога до сега не ти е говорила и ти ще познавашъ нови нейни страни! И когато човѣкъ отиде тамъ, ще чуе новото, което тя днесъ ще му каже! Планината днесъ ще ти се разкрие съ нова дреха, ще ти разкрие други тайни, а не тѣзи, които вчера ти е казала.

По-близо общение съ природата! Трѣбва свързване съ вътрешния животъ на природата: планината, морето, слънцето, тревата, дървото ще ги считаме проникнати отъ животъ и да се чувствуваме свързани съ него. Да чувствуваме вѣчнитѣ си връзки съ природата. Връзки не съ мъртви предмети, но съ нѣщо живо, одухотворено. Да разбираме езика на цвѣтето, на тревицата, на мравката, на извора, слънцето, потока, дървото. Всичко да ни говори.

Да се сближимъ съ вътрешния животъ на природата, съ нейната душа. Всичко да ни говори, защото разумността лежи въ основата на природата. Да чувствуваме разумността въ природата — да чувствуваме пулса на нейния животъ, да чувствуваме Първичната Причина както въ мушичката, така и въ тревицата. Учителятъ казва: „Мждрецътъ се чувствува щастливъ, като види най-малката тревица.“ Тая трева за него е само една телефонна слушалка, чрезъ която той се свързва съ висшитѣ разумни сили. Кога съзерцанието на най-малката тревица ще бже да насъ източникъ на поезия и щастие? Когато видимъ въ нея действието на Безконечното, на Духа.

Връзкитѣ ни съ живата природа не сж само механични, но и вътрешни. Вашиятъ животъ не само механично, но и вътрешно, духовно е свързанъ съ живота на цѣлата околна природа. По нѣкой път въ моментъ на мистично прозрение човѣкъ чувствува своето единство съ цѣлата природа, съ безконечния животъ, който я прониква. И когато така се свържемъ съ живота въ природата, ще чувствуваме Вѣчното и Безконечното въ всѣка конечна проява.

Когато човѣкъ отива на планината не само за развлечение, но и за тѣлесна и духовна обнова, за получаване на нова свѣтлина, на нови идеи и импулси, той ще има съвсемъ нова обхода въ планината. Той ще има съзнанието, че се намира въ едно свещено мѣсто, дето ще влѣзе въ връзка съ вътрешния животъ на природата, за да повдигне своя умъ, сърце и воля. И тогазъ той нѣма вече да оставя на мѣстото, дето е седѣлъ на почивка и за обедъ, разхвърлени парчета отъ вестници, праздни тенекени кутии, черупки, кости и пр., Той отива въ единъ храмъ! Ето защо следъ всѣко ядене той ще разчисти много внимателно мѣстото!

После, туристътъ съ новото съзнание ще отива въ природата съ съзнание, че ще получи нѣщо. Той отива не за да разрушава, а за да гради. Ето защо той никога нѣма да кжса цвѣтя. Родители и въз-

питатели, които дават примѣръ на децата да кжсатъ при екскурзии, всаждатъ въ тѣхъ навици, които после ще се проявятъ въ много пакостно направление. За да има детето свещено уважение къмъ живота въобще, за да се премахнатъ отъ него разрушителнитѣ инстинкти и да се насърчатъ творческитѣ, хубаво е детето съ примѣръ да се опжтва да не кжсѣ цвѣтя, а напротивъ — да гради.

Човѣкъ отива на планината преди всичко да я наблюдава, да я изучава, да се учи да чете по камънитѣ, по цвѣтитя, по изворитѣ и пр. Но той отива на планината и за чисто физическа работа: да гради. Той ще чисти извори, ще прави пжтеки и мостове тамъ, дето сж нужни. Това той ще прави отъ една страна, за да облекчи себе си при пжтуване, и отъ друга страна, вдъхновенъ отъ любовъ къмъ хората и добитѣка. които ще минаватъ по тѣзи мѣста. Значи на планината той, за да се развие всестранно, трѣбва да работи не само духовно, но и физически; и то физическа работа не само за развлечение, каква да е, но работа необходима, полезна, практическа. Като чисти извори, като прави чешми, пжтеки и мостове, като строи хижи. всичко това после ще се превърне вжтре въ душата му по закона на духовната алхимия въ ценни добродетели. Защото всѣка работа, правена отъ любовъ, не е вече физическа работа само, но е и чисто духовна, събужда божественитѣ сили на душата и затова има грамадно възпитателно значение.

Когато нѣкой пжтъ сте въ скръбно състояние, изобщо въ отрицателно състояние, тогазъ идете на планината. Тя ще ви изпълни съ радостъ и ще ви подмлади. Когато искате да намѣрите разрешение на нѣкой въпросъ, идете на планината и тя ще ви даде отговоръ. Когато се намирате въ дилема и не знаете, какъ да постжпите въ дадения случай, тогазъ идете на планината, и тамъ ще ви дойдатъ нови идеи, нови хоризонти ще разширятъ вашето съзнание, и ще разберете, какъ трѣбва да постжпите. Когато искате да простите нѣкому, който ви е напакостилъ, идете на планината! Тамъ ще видите живота отъ съвсемъ ново гледище, тамъ ще се научите да познавате този човѣкъ, тамъ ще го разберете и ще имате съвсемъ ново отношение къмъ него. Когато искашъ да напишешъ нѣщо важно, иди на планината.

Научи се да слушашъ на планината! Обикновено на планината хората сж повече активни външно, но трѣбва да се научатъ да станатъ възприемчиви, да слушатъ, и тогазъ планината ще почне да имъ говори. Тя и по-рано имъ говорила, но сега ще почнатъ да слушатъ нейния говоръ. Планината ще имъ каже много важни и интересни нѣща, ще имъ разкрие хиляди тайни, които сж вълнували душитъ имъ, ще имъ каже, кои сж тѣ, ще имъ разкрие сжщината на тѣхното естество, ще имъ даде ключоветѣ на своитѣ съкровищници и ще ги заведе тамъ. Щастливъ е онзи, който знае да слуша на планината! Искуството да слушашъ е толкова важно, колкото и изкуството да говоришъ! Най-малкото камъче ще почне да ти говори и ще ти разкрие древната история на тѣзи мѣста съ всички минали царства, държави, народи, отдавна изчезнали отъ историята. Но за да си въ състояние да слушашъ на планината, трѣбва да снемешъ раницата отъ гърба си, защото иначе ще мислишъ само за нея и не ще станешъ способенъ да слушашъ, какво ти шепне планината! И когато станешъ

способенъ да я слушашъ, тя ще почне да ти разкрива великитѣ закони, които управляватъ живота, ще ти разкрие тайната, която се крие въ самия тебе, и ти ще познаешъ себе си и околнитѣ.

* * *

Окултната наука внася нѣщо ново въ всички области на живота, отваряйки нови хоризонти. Така напр. въ областъта на разнитѣ науки тя разширява полето за изследване и хвърля свѣтлина върху тѣхнитѣ проблеми. Сжщо така и въ разнитѣ искуства: музика, живопись, архитектура и пр. тя става причина за нови постижения. Сжщо и въ всички други области на живота: туризмъ, възпитание, медицина, наука за храненето и пр. И важното е, че всички нейни твърдения, понеже сж извлечени отъ опитъ и наблюдение, могатъ да се провѣрятъ пакъ чрезъ опитъ. Даже нѣщо повече: най-добриятъ начинъ за разбиране на нейнитѣ твърдения е тѣхното провѣряване чрезъ опитъ.

* * *

Засилването на туризма напоследъкъ въ чужбина и у насъ е радостно явление, което вече говори за по-голѣмо разширение на човѣшкото съзнание, за нейното издигане въ по-висока степенъ. Човѣшкото съзнание вече все повече е подготвено да влѣзе въ свръзка съ по-дълбокитѣ сили на природата, да чувствува нейния вжтрешенъ животъ. По този начинъ туризмътъ е едно явление въ днешната култура, което заедно съ сроднитѣ нему други явления: вегетарианското движение, въздържателното, есперантското свободнитѣ духовни движения и пр., показватъ повдигането на нѣщо ново, младенческо, живо, чисто, неопетнено въ човѣшката душа, и това именно чистото и новото, божественото, което сега се събужда въ човѣшката душа, показва, че е близъкъ единъ новъ день въ човѣшката история, день на новата култура, день на новата раса на братство и свобода. Всички тѣзи прояви показватъ за едно зазоряване въ съвременната човѣшка култура. Така че, когато едновременно нѣщо старческо умира въ днешната култура, друго нѣщо ново, пълно съ радостъ, ентузиязмъ, младенческа сила се издига. И както въ драмата на Метерлинкъ „Слѣпитѣ“ погледътъ на всички слѣпи сж обърнати къмъ малкото дете, което едничко между тѣхъ гледа, — съ надежда, че то ще ги води, така сжщо и погледитѣ на всички будни души трѣбва да бждатъ обърнати къмъ тѣзи красиви гореспоменати нови прояви въ човѣшката култура, които сж залогъ за красотата на утрешния день.

Д-ръ Ели Рафаиловъ.

За физиогномичната прилика между животнитѣ и човѣка.*)

II.

Слонъ. Образътъ на слона се много приближава до човѣшкия образъ. Характерно у хората, белязани отъ този типъ е голѣмото и широко чело, голѣмиятъ носъ и уши и малкитѣ, сравнително, очи и уста. Когато у нѣкой човѣкъ сж изразени слоновитѣ черти въ челото и очитѣ, които изразяватъ едно вътрешно вглѣбяване, това ни говори за една висока философска интелигентностъ — интуитивно рационалистична. Тѣзи хора биватъ съ единъ синтетиченъ умъ, неимовѣренъ куражъ, неразрушима душевна сила и голѣма любовъ къмъ красивата природа и самотността. Когато слоновиятъ типъ е изразенъ у хората въ носа, устата и ушитѣ, горнитѣ качества придобиватъ по материалистиченъ характеръ. Такива хора биватъ дѣлови, гениални дори, въ търговско и финансово отношение, но и много егоистични и затова отблъскващи.

Изобщо, казва Редфилдъ, слонътъ е символъ на физическа сила, доброта, привързаностъ, приспособимостъ и интелигентностъ. Любова счита интелигентността на слона отъ особено трансцендентално естество. Индийцитѣ казватъ, че слонътъ е религиозно сжщество. Тѣ разправятъ, че той всѣка сутринъ при изгрѣва на слънцето се обръща къмъ изтокъ и съ хобота си прави три пѣти особени движения нагоре, за да отпаде почитание на Божественото въ природата.

Положителниятъ слоновъ типъ има извънредна паметъ, голѣми сравнителни способности и много силно въображение, качества нужни за една висока интелигентностъ. Хоботътъ е изразъ на интелигентността, и на тънкия усетъ на това животно. Учителътъ казва, че голѣмия хоботъ у слона не може да говори за друго, освенъ за голѣмата му интелигентностъ.

Куче (Хрътка). Хората белязани отъ типа куче, представятъ едно много голѣмо разнообразие, подобно на голѣмата разновидностъ на това животно. Като крайни вариации на този представителъ, обаче, се взиматъ догътъ и хрътката. Догътъ е съ четвъртата форма на лицето и главата и жглести очертания и линии. Главата е нѣкакси набита и низка. Носътъ е грубъ и чипъ. Погледътъ е остъръ. Брадичката едра и груба. Вратъ кжсъ и дебелъ. Хората отъ този типъ биватъ доста груби и рѣзки. Походката имъ е брутална. Гласътъ съ високъ тембъръ, но грубъ.

Това сж хора работливи, практични, изобретателни и преданни къмъ тия, които ги обичатъ. Тѣ биватъ и много груби въ нравитѣ и завистливи. Счита се, че догътъ се срѣща повече като мжжки типъ, отколкото като женски.

*) Продължение отъ кн. 4.

Хрътката е съ продълговата глава и форми. Тя е много по елегантна и по-финна почти отъ всички видове кучета. Гласътъ на хората отъ този типъ е звънливъ, а движенията и жестоветъ имъ бързи и живи. Тѣ сж оригинални, съ доста приятни нрави, чувствителни и съ особено чувство къмъ чистотата, но и тънко егоистични.

Типътъ куче, човѣкъ може да го срѣщне твърде често въ доста голѣми разновидности измежду хашлацитѣ изъ улицитѣ. Редфилдъ казва, че този типъ хора се твърде често срѣща измежду руснацитѣ, французитѣ, много често у ирландцитѣ и пр.

Лисица. За този типъ може да се каже, че всѣки човѣкъ го познава нѣкакъ по интуиция. Физиогномически това сж хора съ срѣдно, заострено-овало лице. Цвѣта на кожата имъ бива белезникавъ, розовъ до кафявъ, кестеняви коси, рѣдко черни. Очитѣ имъ сж доста голѣми, възкръгли, сиви, жълтеникави, кестеняви или черни. Носътъ най-често бива слабо вълновиденъ. Устата малки съ тънки устни. Чоканчето (брадичката) издадено напредъ и заострено. Ръцетѣ сж въздълги и правилни. Движенията и жестоветѣ сдържани и ситни, походката лека. Гласътъ ясенъ, звънливъ и сладъкъ.

Това сж хора крайно лицемѣрни, индиферентни, нагледъ тихи и много благоразумни въ всѣко отношение. Тѣ биватъ още много изобретателни, финни и съ крайно ласкателенъ езикъ. Любова казва за тѣхъ, че иматъ хиляди източници за да се лансиратъ и могатъ да забогатеятъ тамъ, кждето други умиратъ отъ гладъ. Тѣ избѣгватъ шума и скандалитѣ и за да победятъ тѣ сж сладкодумни и хитри въ интригитѣ си. Тѣ никога не нападатъ отпредъ, на лице. Счита се, че иматъ всичкитѣ качества и всичкитѣ недостатъци на голѣми куртизани.

Още Аристотелъ се е произнесълъ за хора отъ този типъ, че сж много досетливи и изобретателни.

Свиня. Отъ най-стари времена до днесъ този типъ се счита за единъ отъ най-ненавистнитѣ. Характерното у хората белязани отъ този типъ е продълговатото, дебело, четвъртито долу, лице съ месести, издути и извити устни. Носътъ е съ ржбестъ, четвъртитъ връхъ. Голѣмитѣ и неправилни уши се явяватъ тукъ като признакъ на голѣма вулгарностъ. Челото е малко и стеснено на горната частъ. Очитѣ малки и кжсо поставени къмъ носа. Погледътъ е отблѣскващъ. Шията е кжса и месеста. Въ движенията и жестоветѣ има нѣщо долно, низко.

Тѣзи хора сж голѣми доносчици, лицемѣри, суетни, мръсни и по тѣло и по душа. Тѣхниятъ говоръ е грубъ и мръсенъ. По отношение на лакомията и дивотията имъ изобщо, тѣ нѣматъ подобни.

За типътъ **Глиганъ** се счита, че има малко подобри качества отъ свинята, обаче и той си остава сжщия грубъ егоистъ и образецъ на ужасенъ гнѣвъ.

Редфилдъ дава типа свиня много често срещащъ се въ Китай или дори характеренъ за китайцитѣ.

Змия. Този типъ бележи хора съ по-вече или по-малко крушообразно лице и глава изобщо. Челото бива коноидално. Кожата обикновено съ тъменъ цвѣтъ, бива набръчкана. Очитѣ биватъ кржгли или много изпъкнали или малки и впити; погледътъ е съсредоточенъ и остъръ, прорѣзващъ. Носъ дълъгъ, дебелъ съ сплескани крила. Устата прилича на една цепнатица. Брадичката при повечето случаи бива

груба и назадъ (опистогната). Шията дълга и мускулиста. Ушитѣ голѣми, деформирани, тежки, доста раздалечени отъ главата. Движенията у тия хора сж отблъскващи.

Такива хора биватъ концентрирани, умни, гъвкави, любезни, хитри и артистични, но и злобни жестоки, завистливи, доносчици. Любова казва, че тия хора обичатъ злото за самото зло. Тѣ сж голѣми садисти и се радватъ на теглилата на другитѣ. Тѣ иматъ инстинкта на сатиритѣ, на отровители и т. п. и сж свързани обикновено съ всевъзможни престѣпления. Когато типътъ змия бележи жена, тогава този типъ създава единъ истински сатанински характеръ. Къмъ многото отличителни белези, много характерно е, че хората отъ този типъ, особено изразително у женитѣ, иматъ винаги студена и влажна кожа.

Петель. Лицето у този типъ хора е въздълго, обикновено съ блѣдъ цвѣтъ, съ добре изразени и оцвѣтени бузи. Челото е добре развито и излеко издуто. Очитѣ сж изразителни и доста изпъкнали; погледътъ е топълъ, радостенъ. Носъ твърде голѣмъ и дълъгъ, винаги вгънатъ изразително подъ челото и повече или по-малко извитъ надолу на върха. Уста срѣдно-голѣма, правилна. Изобщо, физиогномически тѣзи хора правятъ добро и приятно впечатление. Въ движенията и жестовѣтѣ сж грациозни. Обикновено тѣ ходятъ съ глава излеко насочена назадъ или наведена на лѣво. Гласътъ е силенъ, звученъ и ясенъ.

Тия хора биватъ жизнерадостни, услужливи и съ богато въображение. Тѣ сж добри оратори, ентусиазисти, бързи и подвижни въ всичко. Тѣ сж още откровени, лакоми, завистливи, свадливи (много характерно за добритѣ петли), а понѣкога арогантни. Йоханесъ Порта казва, че хората белязани отъ типа петель сж наклонни къмъ всичкитѣ удоволствия на любовта.

Редфилдъ дава този типъ много характеренъ за испанцитѣ.

Котка. У този типъ лицето е сравнително малко, възкржгло съ закржглено ржбести форми. Носътъ е малъкъ и малко чипъ. Уста правилна съ тънки устни, сякашъ разкжсани. Брадичка възостра. Уши, малки. Очитѣ сж най-вече шанжанъ, съ живъ, любопитно-загадъченъ и бързъ погледъ. Гласътъ е пискливъ до болезненостъ, но продължителенъ — подобно на мяукане.

Хората отъ този типъ биватъ доста умни, обаче мързеливи и лакоми. Въ движенията сж грациозни, леки, но шумни. Тѣ сж хора рѣдко можещи да понасятъ другитѣ, лесно се дразнятъ и сж завистливи, затова и агресивни — нападателни.

Този типъ се срѣща повече у женитѣ, отколкото у мъжетѣ. Порта казва за такива жени, че сж страхливи, безъ достоинство, преизпълнени съ лжжа. Любова добавя, че тѣ сж финни, съ външна обхода, скептични и трептящи предъ любовнитѣ удоволствия.

Типътъ **Тигъръ**, който има много общо съ котката е много по-грубъ образъ, съ много по отрицателни качества и една ужасна садистична жестокостъ.

Редфилдъ дава типа котка силно застѣпенъ у пруситѣ.

Гжска (патка). Тия, които носятъ печата на типа гжска иматъ високъ вратъ, на който стои една дебела глава съ голѣмъ, дебелъ носъ, досущъ безъ ноздри. Челото е полегнало и съвсемъ низко. Устата е не-

правилна и почти всъкога отворена съ дебели, кжси устни. Очитѣ сж кржгли, малки, изпъкнали. Погледътъ е празенъ, безсдържателенъ. Брадичката сякашъ не съществува. Това сж хора тежки, мудни и по душа и по тѣло. Умътъ имъ е „патешки.“ Единственото, което ги интересува въ живота то е да си напълнятъ стомаха и да спятъ. Чувствата и желанията имъ сж тжпи, а мисълта е досущъ непозната на тѣхната природа.

Маймуна. Макарь и най-близкостояща по своето устройство до човѣшкия родъ, маймуната като физиономиченъ типъ у хората нѣма много високи качества. Много очебийна у този типъ хора е горната устна. Тя е голѣма и повече или по-малко раздвоена. Брадичката почти я нѣма. Носътъ е сравнително малъкъ и сплесканъ. Очитѣ възкржгли и изпъкнали. Челото е низко. Уши плоски и заострени. Въ движенията сж бързи — много подвижни. Гласътъ е и пискливъ и глухъ.

Тѣ иматъ по-скоро единъ подражателенъ, отколкото творчески-изобретателенъ умъ. Биватъ предприемчиви. Тия хора биватъ още много лакоми, съ груби нрави, липса на всѣкакво чутие за моралъ, празни и мръсни въ широкъ смисълъ на думата (т. е. и въ проявата),

Порта не счита за щастие човѣкъ да бжде белязанъ отъ типа, на който и да е видъ маймуна.

Може би нѣма животно по земята, на което да неможе да се намѣри същество отъ човѣшкия родъ, което да прилича на него. Има хора, които приличатъ още на мишки, на бухали, кукумявки, крокодили, на папагали, на гължби, на пуйки, на хиени, чакали, на моржове, тюлени, на камили, па дори и на риби. Мнозина приличатъ и на разни насѣкоми. Бждащето чака голѣмия майсторъ, който ще разшири кржга на мислене и изучване въ тази областъ отъ физиогномиката. Опита на видния американски физиогномъ Редфилдъ да подири у разнитѣ народи животински прилики е едно голѣмо постижение въ тази насока. Така могатъ лесно да се схванатъ характернитѣ физически и душевни черти на разнитѣ народи. Въ връзка съ съобщеното вече, за пълнота ще добавимъ, че Редфилдъ вижда у арабитѣ силно изразенъ типътъ камила, у французитѣ типътъ жаба, хамелеонъ и алигаторъ; у руснацитѣ типътъ гжска; у турцитѣ типътъ пуйка; у персийцитѣ типътъ паунъ; у индуситѣ типътъ лебедъ и най-последно у негритѣ типътъ риба. Последниятъ типъ, той вижда силно изразенъ въ кржглитѣ уста и изобщо устройството на устнитѣ и челюститѣ на негритѣ.

Познаването на животинскитѣ типове трѣбва да стане една вжтрешна интуиция. Следъ едни обстойни проучвания интуицията на човѣка — изследователъ трѣбва да долови туй, което лжжа неусѣтно отъ цѣлия образъ — едно опредѣлено животно, много животни съчетани заедно или единъ свърхчовѣкъ, единъ ангелъ. Това ще бжде ореолътъ на неговитѣ изучвания, той ще схване истинската насока, въ която се движи или живѣе едно същество.

Трѣбва да се каже още, че животнитѣ представятъ извѣстни преходни стадии, елементи, лжчи, сили въ природата, презъ които минаватъ всички същества по пжтя на развитието. Тѣ сж основни форми.

презъ които протича живота на природата. Учителятъ казва: „Животниятъ сж основа на Божествения свѣтъ.“

Ще завърша съ думитѣ на Учителя: „При изучаване на животинскитеѣ типове, човѣкъ може дори да пренебрегне раситѣ и народитѣ, които приличатъ на дадено животно, но щомъ ти познаешъ животното, на което прилича единъ човѣкъ, ти вече имашъ една мѣрка, ти можешъ вече да познаешъ неговия характеръ. А това е ценното.“

* * * * *

Ернстъ Исбернеръ-Халдане.

Хирософия и психоанализа.

Дали днешната психоанализа ще има трайно сжществуване или не, тоя въпросъ ще оставя тука откритъ. Фактъ е, че не всички душевни разстройства и дисхармонии могатъ да се сведатъ къмъ половия животъ, и че не всички тѣ се проявяватъ въ снѣнища. Практическитѣ опити говорятъ въ полза на това мое твърдение. *) Психоаналитичната мода днесъ е започнала силно да запада — сждба, която сполита и трѣбва да сполети нѣкои млади науки. Психоанализата се отхвърля вече отъ твърде много лѣкари поради горнитѣ причини, и се практикува до голѣма степенъ отъ хора, неспособни за тая работа. Но това не ще рече, че който не е лѣкаръ, е неспособенъ или нѣма право да я практикува.

Фактъ отъ голѣмо значение е, обаче, че ржцетѣ, тѣхнитѣ форми, линии и белези представляватъ една реална и поради това обективна база за истинската психоаналитична практика. Тъкмо по ржцетѣ може да се види естеството на материалнитѣ, душевни и духовни предразположения, както и разстройствата въ една или друга областъ. Отъ особена важность е, че по знацитѣ и белезитѣ на ржцетѣ може да се познае съ сигурность, дали разстройствата сж наследени, вродени или придобити. Естествено само истинскиятъ познавачъ на ржката, хирософътъ, може да анализира. За това се изисква, човѣкъ до владѣе медицинската диагностика по ржката и ноктитѣ, а сжщо и характерологията и прогнозата — изкуството за отгадаване на сждбата т. е. той трѣбва да владѣе научното гледане по ржката.

Азъ бихъ желалъ, обаче, да дамъ тукъ едно указание, какъ може възъ основа на научната хирология да се вникне въ психоаналитичната практика.

Както винаги съмъ констатирвалъ и съмъ намиралъ, че това се потвърждава и отъ опита, характерътъ и болестъта сж двата полюса, които въ своето взаимодействие формиратъ и опредѣлятъ начина на живота

*) Псиоханализата дойде внезапно на „на мода“ и Фройдъ нарекоха неинъ откривачъ, макаръ че на всѣки характерологъ и психологъ психоанализата бѣше вече дълго преди това позната, макаръ и не подъ това специално име. Проче, Фройдъ не е откривачътъ, нито творецътъ. Много отъ враждебнитѣ отношения, респективно оспорвания на Фройдъ сжществуватъ съ право, тъй като нѣкои отъ неговитѣ твърдения по отношение на психоанализата сж повече отъ смѣшни. Но все пакъ: тѣ минаватъ за „научни“!

здравословното състояние и съдбата. Обаче не е необходимо, болестите да бждат винаги физически, тъй сж такива въ последната си проява, тъй като всичко се формира и образува най-първо духовно, развива се по-нататък душевно и тогава чакъ физически, т. е. се затвърдява, материализира въ веществото. — Много болести, които сж латентни, но все пакъ сж духовно заложени чрезъ наследяване или вродени, биватъ подтикнати къмъ развитие едва чрезъ едно подбуждане отъ вътре или отъ вънъ. Често, обаче, тѣ оставатъ и въ своето латентно състояние и не се обаждатъ никога.

Иначе е съ душевните разстройства. Тѣ стоятъ въ тѣсна връзка съ подсъзнанието или малкия мозъкъ и съ слънчевия възелъ и се проявяватъ като недѣзи отъ различно естество. Произходътъ на тия душевни разстройства може да има различни причини. Въ единъ случай тия разстройства се коренятъ въ ембрионалното развитие, кждето тѣ сж били проектирани духовно чрезъ преживелиците на майката или на бащата презъ време на бременността — чрезъ мисловия животъ или чрезъ душевните преживелици на единия или на двамата родители. За жалостъ, твърде малко внимание се обръща на факта, че и мислитъ и преживелиците на бащата иматъ силно влияние върху духовното и душевно развитие на ембриото презъ деветътъ месеца.

Душевните разстройства могатъ да иматъ основата си и въ кривото „възпитание“, въ преживѣна уплаха или още въ едно анормално — несъзнателно или съзнателно — полово чувство. Най-после дохождатъ още подъ съображение и метафизични причини и зависимости. За да се разбератъ последните, човѣкъ трѣбва да притежава поне елементарни познания по астрология. Тогава може лесно астрологически да се намѣри и разрешението. Нѣкои лѣкари упражняватъ психоаналитичната практика върху тая основа съ най-добъръ успѣхъ.

Психоанализата, както тя се практикува днесъ, се основава най-често на доклада на индивида, който трѣбва да бжде изследванъ. Тукъ съзираме вече единъ източникъ на грѣшки, тъй като има твърде много хора, които винаги ще останатъ затворени по отношението на извѣстни свои работи. Иначе е, обаче, когато се работи възъ основа на хирософията. Тукъ човѣкъ вижда обективно ония предразположения, които донасятъ разстройства отъ духовно, душевно и физическо естество, респективно носятъ такива въ себе си.

Различните форми на ръката сами по себе вече позволяватъ да се познае, между друго, естеството, натурела, темперамента, отношението спрямо живота и срѣдата. Различно голѣмитъ, хлѣтнаи, нормалните или силно развити издигнати (хълмове) въ вътрешната страна на ръката допълнятъ тая картина въ връзка съ значението на твърде различната структура и гъвкавостъ на палеца. По отдѣлните деформации на членоветъ на прѣститъ може да се установи колкото леко, толкова и сигурно, кои органи не работятъ добре. Отдѣлните главни линии показватъ, за кои органи се касае по специално и колко голѣма или малка е повредата. Напр. всички работи, които сж въ връзка съ мисленето или съ голѣмия или малкия мозъкъ, съ главата, трѣбва да се дириятъ въ и върху линията на ума. Допълнителни сведения даватъ хълмътъ и прѣстътъ на Меркурий. Всички сърдечни работи намираме записани върху и въ линията на сърцето. Половата

любовъ, животътъ на инстинктитѣ се четатъ по хълма на Венера, хълма на Меркурия, хълма на Луната, на малкия пръстъ и по линията на живота. Душевени сътресения и преживелици показватъ линиитѣ на събитията и преживелицитѣ както и малкитѣ белези, които намираме между главнитѣ линии, върху хълмоветѣ и въ областта на основата на ржката.

И тукъ никога не трѣбва да се забравя, че лѣвата ржка показва индивидуалното, освенъ това наследеното отъ майчина страна и устройството на органитѣ до 30 годишна възраст. Дѣсната ржка дава сведение върху придобитото, върху наследеното отъ бащина страна и устройството на органитѣ следъ 28 год. възраст.

Линията на сждбата дава сведения върху положението спрѣмо околната срѣда. Сжщо и тукъ въ лѣвата ржка до 30 години изобщо и въ дѣсната ржка следъ 28 година. Разликата въ тия числа идва отъ обстоятелството, че човѣшкото тѣло има едно преходно време между 28-а и 30-а година. Началото на тая линия е въ основата на ржката, или въ хълма на луната, въ срѣдата на ржката или въ долната частъ на хълма на Венера. Споредъ това различни сж и значенията на двигателнитѣ сили на сждбата, които сжщо трѣбва да се взематъ въ съображение при психоанализата. Тъкмо тая линия, която ние не намираме у далечнитѣ раси, като негри, монголи, червени, отчасти и при индийци, лапландци и пр., и която е отъ голѣмо значение особено за европейца, ни показва въ своето начало условията на живота въ детинството. Поради туй, на това мѣсто, т. е. на и около началото на линията на сждбата, наречена линия на Сатурна, се дирятъ влиянията, които сж въздействували върху човѣка въ по-ранна младостъ и сж били отъ значение.

Слънчевата или аполонова линия показва устройството на слънчевия възелъ, и тъй като ние имаме съ него една душевна приемателна станция за най-финни трептения, то тя има връзка до извѣстна степенъ съ вдъхновението и интуицията, макаръ че има още една специална линия на интуицията. Началото на слънчевата линия може да бжде въ хълма на Венера и тогава говори повече за единъ видъ творческа интуиция. Ако изхожда отъ хълма на луната, то интуицията (забележете добре като едно частично качество на тая линия!) се ржководи отъ фантазията. Изхожда ли тя, напротивъ, отъ срѣдата на ржката, то това сведочи за наследена интуиция, която сжщевременно включва въ себе си и извѣстна доза инстинкти. По-рѣдко аполоновата линия изхожда отъ хълма на Марса, въ който случай имаме на лице присѣствие на духа. Като второстепенни линии трѣбва да се взематъ подъ съображение за психоаналитични преценки една така наречена линия на страха, която представлява едно малко, кжсо отклонение отъ линията на живота близо до началото, минаваща отъ вътрешната страна на хълма на Венера. Тя показва, че лицето презъ извѣстно време се е намирало подъ влиянието на силенъ страхъ. По-нататкъ, отъ известно значение е линията отъ преди раждането или майчината линия. Тя изхожда отъ долната частъ на венерния хълмъ, кръстосва линията на живота и минава съвсемъ кратко по посока на хълма на меркурий, върви приблизително паралелно съ линията на стомаха или съ линията на отровитѣ (нептуновата линия). Тя говори за силни разстройства въ чувствуванията на майката презъ време на бременността, следователно

по отношение на лицето — за времето отъ преди раждането. Практиката показва, че много отъ лицата, чиито ръце иматъ тая линия, и на които азъ дадохъ обяснения възъ основа на това, потвърдиха последнитъ и действително признаха, че именно тукъ се корени производътъ на тѣхнитъ психични разстройства и пречки.

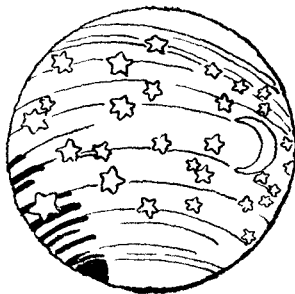
Надлъжнитъ линии върху хълма на венера, които вървятъ лъчевидно по неговото продължение къмъ линията на живота, показватъ еротичния животъ, чувствата и инстинктитъ, докато напречно спрѣмо тѣхъ отиващитъ, следователно минаващи паралелно на линията на живота линии, представлявагъ пречкитъ, поставени отъ етични съображения или пъкъ вследствие на външни условия.

На друго мѣсто азъ съмъ изложилъ метафизичнитъ зависимости (вижъ: „Charakterologische Tatsachen und deren Merkmale“ и „Yogaschulung für westliche Verhältnisse“), поради което нѣма да ги повтарямъ пакъ тукъ.

Азъ бихъ желалъ да избегна продължението на настоящата глава, тъй като значенията на отдѣлнитъ линии и белези сж описани достатъчно изчерпателно въ моя учебникъ „Научна Хирология“ („Wissenschaftliche Handlesekunst“), както и на други мѣста въ моята „Медицинска диагностика по ръката и ноктитъ“ („Medizinische Hand und Nagel-Diagnostik“). Азъ искахъ да дамъ тукъ само указания за разпознаване на психичнитъ разстройства по ръцетъ, за да приведа доказателството, че ръката представлява наистина най-реалната база за психоанализата. Желалъ бихъ, обаче, да подчертая специално, че както и при другитъ случаи, така сжщо и тукъ, не трѣбва да се дава решающа тежестъ на отдѣлни знаци, а винаги трѣбва да се дирятъ допълнителни белези, които могатъ да засилятъ или отслабятъ нѣкои нѣща, за да се получи всѣкога една сигурна цѣлостна картина за случая. Винаги е важна комбинацията на отдѣлнитъ белези и крайниятъ резултатъ.

Би могло да се пише по-специално и върху тоя клонъ на хирософията.

Отъ немски: П. Мановъ

Нѣщо отъ мненията за сѣществуванието на Атлантида.

Въпросътъ се поставя до днешенъ день все още ненапълно уясненъ. Той е двустраненъ — физически: сѣществувала ли е нѣкога нѣкоя област, нѣкой голѣмъ островъ, нѣкой континентъ, който да е изчезналъ въ началото на историческата епоха и, ако е сѣществувалъ кжде именно? Въпросътъ се поставя и отъ едно друго гледище: теософията създаде понятието, че преди петата (бѣлата) раса, на земята е сѣществувала една друга раса хора — четвъртата раса, която е обитавала, населявала именно този голѣмъ островъ или континентъ Атлантида или Посейдонъ, както го нарича Платонъ. Историята говори за едно голѣмо нещастие съ този континентъ, той е билъ погълнатъ въ 24 часа отъ водитѣ на океана съ всичко населяващо го. Говори се, че само малка частъ отъ хората населяващи Атлантида сж успѣли да се спасятъ и тѣ сж турили основа на новата, днешната пета раса на човѣчеството. Кое е истината въ тия твърдения трудно е за обикновения земенъ човѣкъ да опредѣли. Тия, които описватъ целокупния животъ на Атлантида твърдятъ да виждатъ нѣщата такива каквито сж били, тѣ си служатъ съ едно шесто чувство. Почти всички лидери на теософията и сродни тѣмъ учения сж се произнесли по този въпросъ и тѣхнитѣ мнения и описания сж твърде близки едни до други. На всѣки случай, ако дори нищо вѣрно не би имало въ тѣзи мнения, то отъ гледището на човѣшкия гений и изобретателностъ тѣзи описания и твърдения сж крайно интересни. А въ фантазията все има нѣщо крайно интересно и най-вече вѣрно. Тѣзи разни мнения отъ най-стари времена още, сж събудили интереса и на ученитѣ отъ последнитѣ вѣкове да се занимаятъ съ въпроса за Атлантида. Неможе да се каже, че този въпросъ е окончателно разрѣшенъ отъ позитивната наука, но твърденията и мненията, па и даннитѣ до които тя се е домогнала хвърлятъ известна свѣтлина върху онзи пжтъ, който ще посочи самата истина.

Платонъ въ своитѣ книги: „Тимеосъ“ или „За Природата“ и „Критиасъ“ или „За Атлантида“, говори за единъ голѣмъ континентъ-островъ, който се е намиралъ предъ Херкулесовитѣ стълбове (Гибралтарския протокъ), който е сѣществувалъ 9000 години преди прочутия гръцки философъ и държавникъ Солонъ. Споменава сжщо за грлѣмата култура, която е сѣществувала на този континентъ и какъ билъ изчезналъ за 24 часа подъ водитѣ на океана. Това мнение на Платона е просѣществувало до наше време. То е било подкрепено въ нова време отъ теософията и окултизма и съ това се е обърнало внимание на ученитѣ геолози и географи да се занимаятъ и проучатъ този въпросъ. Така прочутитѣ френски геолози Лапаранъ и Термие сж се произнесли на времето, че не е изключена възможността да е сѣществувалъ единъ континентъ въ Атлантическия океанъ, който да е пропадналъ надолу и впоследствие залянъ отъ водитѣ на океана. Тѣ излизатъ отъ обстоятелството, че дъното на Атлантическия океанъ представя едно обширно високо плато. Само по крайнинитѣ на континентитѣ — Европа, Африка и Америка, дъното на океана е по дълбоко.

Науката, обаче, отиде много напредъ, тя обширно се занима съ въпроситъ за произхода на континентитѣ и океанитѣ. Предприеха се редъ специални многогодишни експедиции за изучаване особено на Атлантическия океанъ и неговото дъно. Най-много сж допринесли за това германцитѣ. Днесъ сжществуватъ редъ теории, всѣка отъ които почива на известни положителни данни. Споредъ едната теория, наречена Перманентна теория се счита, че океанитѣ и континентитѣ представятъ въ своитѣ голѣми линии неизмѣнни части по земната повърхнина. Отъ това гледище възможността да е сжществувала Атлантида се почти изключва. Но перманентната теория днесъ е силно разкритикувана и по-много линии и пунктове тя не издържа критика.

Една втора теория е тази за сжществуванието на континенти — мостове, които сж свързвали сушнитѣ области по земята. Безсъмнение, споредъ това схващане възможността да е сжществувала Атлантида е много голѣма. Много учени и до днесъ подържатъ тази теория. И тя има своитѣ голѣми основания. Установено е, че ако дори не навсѣкжде измежду континентитѣ е имало мостове-континенти, то на много мѣста това е неоспоримъ фактъ. Така счита се, че презъ геологично време сж сжществували единъ северно-атлантически континентъ и единъ юженъ. Презъ долния терциеръ (третичната ера — днесъ живѣемъ въ четвъртичната), обаче, малко геолози приематъ възможността да е сжществувала частъ дори отъ южно атлантическия континентъ. За северно-атлантическия континентъ се приема съ достовѣрность, че е сжществувалъ още, макаръ и въ по-ограничени размѣри. Не е обаче изключена възможността южно-атлантическия континентъ или Атлантида да е просжществувала дори и до края на дилuviалното време (ледниковата епоха отъ нашата ера) като единъ островъ.

Науката не спря тукъ. Много факти трѣбваше да бждатъ правилно обяснени, а имаше и има още и много празнини. Двадесетиятъ вѣкъ донесе много преврати въ научното мислене. Настана и тукъ единъ новъ превратъ. Голѣмиятъ ученъ Алфредъ Вегенеръ, който преди две години загина въ ледоветѣ на Гренландия създаде гениалната теория за хоризонталното движение на континентитѣ и за произхода на континентитѣ въ течение на геологическитѣ времена отъ една единна сушна маса, която чрезъ разцѣпване е дала днешнитѣ континенти. Наистина даннитѣ и доказателствата на Вегенера сж неоспорими, но и това схващане днесъ вече не е абсолютно. Все таки днесъ всички признаватъ, че ако отъ теорията на Вегенера нищо не остане, то едно ще пребжде за винаги — то е схващането, истината, за хоризонталното движение на континентитѣ. Специално за Атлантическия океанъ Вегенеръ счита, че той е произлѣзълъ чрезъ откъсване на Америка отъ Европа и Африка. Ако се съпоставятъ бреговитѣ линии на източна Америка особено на южна Америка съ тази на западна Африка и Европа, ще видимъ, че тѣ се покриватъ едни други просто идеално. Не е само този единствениятъ аргументъ за произхода на Атлантическия океанъ. Отъ това гледище възможността да е сжществувала Атлантида се почти изключва. Но все пакъ, може безрезервно да се приеме, че изъ Атлантическия океанъ сж останали части въ видъ на острови при разкъсване и отдалечаване на Америка отъ Африка—Европа. Особено по възможно е, такъвъ единъ голѣмъ островъ да е

существовалъ въ океана на северо-западъ отъ Африка — горе долу по напречната линия на Сръдиземноморието. И такъвъ единъ островъ да е представлялъ потъналата Атлантида. Това не е въ противоречие съ теорията на Вегенера за движението на континентитѣ.

Има още едно схващане за произхода на океанитѣ и континентитѣ, споредъ което океанитѣ сж представляли голѣми подвижни водни маси, които сж бивали ограничени отъ континентитѣ. Въ тия пространни морски области съединени помежду си, сж се утайвали материалитѣ, които по-сетне сж изграждали разнитѣ нагънати планински системи. Възможността да е сществувалъ въ Атлантическия океанъ единъ голѣмъ островъ — Атлантида, не се изключва и отъ това схващане.

Презъ 1920 год. излѣзе още една брошура върху Атлантида отъ члена на Белгийската Академия — А. Рюто. Това, което той изнася е крайно интересно и въ съвсемъ друга насока на мислене. Въпроса засяга всестранно и изглежда доста правдивъ. Стреми се да бжде крайно позитивистиченъ. Въ своитѣ дирения Рюто попада на забравеното съчинение на нѣкогашния професоръ въ Лионския университетъ Е. Ф. Берлиу, озаглавено: Атлантитѣ. — История на Атлантида и на първоначалния Атласъ, или въведение въ историята на Европа. Тази работа е печатана презъ 1883 г. въ годишника на филоложкия факултетъ въ Лионъ. Рюто въ пълно съгласие съ Берлиу първомъ коментира мнението на Платона, че Атлантида се е намирала предъ Херкулесовитѣ стълбове (Гибралтаръ), следователно тя не ще е била островъ въ Атлантическия океанъ, а нѣкъде на изтокъ, въ лицето на Гибралтаръ. Отъ това гледище и излизайки отъ схващането, че островътъ Атлантида е ималъ на своята северна страна високи планини, споменатитѣ автори приематъ областта Мароко-Алжиръ-Тунисъ, която по цѣлата си дължина е завзета отъ Атласкитѣ планини, за Атлантида. Отъ югъ тази област се ограничава отъ две голѣми рѣки, които доста ясно я разграничаватъ отъ Африканския континентъ. Рюто дава една реконструирана карта на тази област, отъ която става ясно, че тѣзи рѣки и вътрешнитѣ езера между тѣхъ сж образували една цѣла водна област отъ океана до Сръдиземно море. Така се отдѣля единъ голѣмъ островъ.

Като излизатъ отъ мнението на Херодота и др. стари автори, дори отъ самия текстъ на Платона, Рюто и Берлиу установяватъ, че споменатата област е била наистина нѣкогашната Атлантида. Старитѣ автори говорятъ, че Атлантитѣ сж имали връзки не само съ египтянитѣ но и съ гърцитѣ. Установява се, че митологията на атланцитѣ има много общо съ тази на гърцитѣ. Като оставимъ всичкия детайлъ на това разглеждане, като положително се изтъква, че атланцитѣ сж единъ видъ родоначалници на картагенцитѣ, които датиратъ отъ около 825 год. преди Христа.

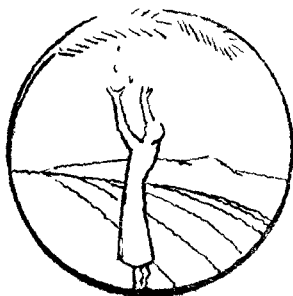
Една висока култура каквато е била Атлантската не може да бжде предисторична, тя е вървяла въ паралелъ съ египетската. Счита се, че изчезването на Атлантската култура датира на около 1,500 год. преди Христа. Старитѣ автори разправятъ, че между тѣзи две дати — отъ западането на Атлантитѣ, отъ около 1,500 год. и основаването на Картагенъ — около 825 год. преди нашата епоха, сж ставали голѣми

земетресения, благодарение на които сж изчезнали нѣкогашнитѣ голѣми езера (източенъ и западенъ Тритонисъ) на югъ отъ Атласкитѣ планини респ. на югъ отъ Атлантида. Така тя се е свързала съ Африканския континентъ. Тѣзи времена отговарятъ много на времето на голѣмия потопъ, нареченъ потопъ на Девкалионъ, който се счита, че е станалъ къмъ 1550 год. преди Хр. Счита се още, че атланцитѣ сж произлѣзли отъ предисторичния Кро-Манйонски типъ на човѣка. Като заключение Рюто казва, че Атлантида не е била потопена отъ морето, но че тя е изчезнала като островъ отъ лицето на земята, като се е съединила съ Африка. Голѣмото разрушително влияние, което Картагенъ, Римъ, а после и мюсюлманитѣ сж указали върху атлантската култура, е причина да се заличи тази голѣма култура отъ историята на човѣчеството и да не останатъ следи отъ нея.

Колко съблазнително е това схващане на дв.мата учени Берлиу и Рюто, сякашъ това е последната дума на истината! Рюто се обявява силно противъ окултиститѣ и ония писатели, които сж твърдели, че Атлантида е изчезнала за 24 часа подъ водитѣ на океана. Но колко, колко много нѣща не сж известни на съвременнитѣ учени! Има два метода на добирание до истината на нѣщата — чрезъ пипане и чрезъ виждане. Не е ли пипане, когато се ровимъ въ стари архиви и се мъчимъ да ги тълкуваме? При всичкитѣ тия случаи добирането до истината е частично. Може би бждащото ще хвърли много по-голѣма свѣтлина върху въпроса за Атлантида, може би да се потвърди твърдението на окултиститѣ, които считатъ, че виждатъ нѣщата каквито сж и каквито сж били, и истината за Атлантида да бжде още единъ голѣмъ мостъ къмъ ония възможности на познание, за които от време окултиститѣ говорятъ, че сж най-реалнитѣ.

Д-ръ К.

* * * * *

УЧИТЕЛЪТЪ ГОВОРИ.

Любовта.

Богъ е Любовь.

Любовта, това е Богъ въ неговата цѣлокупность.

Всичко въ свѣта живѣе въ Божията Любовь и чрезъ Божията Любовь.

Всичко, което виждаме: звѣздни вселенни, слънца, планети е проява на Любовта.

Цѣлиятъ козмосъ въ неговата цѣлокупность, цѣлиятъ физически свѣтъ е проявена, материализирана Любовь.

Това е великото „тѣло на Бога.“

Вънъ отъ Любовта ние не познаваме Бога. Любовта е свързана съ всички органически същества. Нѣма живо същество, нѣма жива материя въ свѣта, която да не се влияе по единъ или другъ начинъ отъ Любовта, да не е тѣсно свързана съ нея.

Този Богъ на Любовта не е само вънъ отъ насъ, въ вселенната, а и вътре въ насъ.

Той е живата връзка на всичко, което е „вънъ“ и „вътре.“

Любовта обема всичко въ себе си. Сама по себе си, тя е безконечна, а всички нѣща вънъ отъ нея сж конечни.

И затова ние казваме:

Вѣчна е само Любовта. Отъ нея изтича Животътъ. Любовта носи пълния животъ.

Доброто, като плодъ на Любовта, е включено въ нея.

Мъдростта, тя е единъ методъ на Божията Любовь.

Истината сжщо е включена въ Любовта.

Правдата и тя е включена въ Любовта.

Ето защо, абсолютната Божия Любовь подразбира абсолютна Правда.

Дето нѣма Правда, нѣма Любовь.

Защото физическата страна на Любовта е Правдата.

За да се изяви Любовта на земята, непременно трѣбва да има Правда.

Любовта е дълготърпелива, милостива, но абсолютната Любовь изисква абсолютна Правда.

И само човѣкъ, който е просвѣтналъ въ Правдата, може да възприеме Божествената Любовь.

Христосъ е изявената Любовь въ Правдата, която просвѣтва въ онѣзи, които Го любятъ.

Любовта е само за великитѣ, силнитѣ души.

Грамадна енергия се крие въ човѣка на Любовта.

Помнете: Любовта не е за болни хора. Любовта е само за здрави хора.

Болнитѣ, мъртвитѣ хора не любятъ. Само живитѣ хора, които сж изпълнени съ Божествения Духъ — тѣ сж, на които сърцата трептятъ отъ любовъ.

Не се лъжете: болнитѣ, мъртвитѣ духомъ хора не сж озарени отъ Любовта.

И когато чуете нѣкого да казва: „Азъ съмъ човѣкъ на хладния разсждѣкъ, азъ не мога да любя, не мога да се занимавамъ съ такива дребнавости,“ знайте, че този човѣкъ е глупавъ.

Защото най-мждрото, най-великото нѣщо въ свѣта е Любовта.

Най-мждрото Сщество, за което се казва, че е Любовъ, любя. Онзи, който е създалъ свѣтоветѣ, който е направилъ всичко, който всичко е изпълнилъ съ животъ, който е далъ всички жертви, любя, а този пигмей, съ своя „хладенъ разсждѣкъ“, не можелъ да любя!

Христосъ слѣзе на земята да изяви Любовта, а хората на „трезвия умъ“ не можели да любятъ!

Пропжтувайте цѣлото небе, цѣлата вселенна, пропжтувайте всички свѣтове, всички ще ви кажатъ, че Богъ е Любовъ.

И ако бихте запитали единъ ангелъ: „Обича ли ни Господъ!“, той ще ви каже: „Поискайте по-скоро отъ мене да изгубя всичко, си съзнание, всичко, което съмъ придобилъ презъ вѣковетѣ, отколкото да ви отговоря на въпроса, обича ли ви Господъ!“

Спомнете си думитѣ отъ Писанието: „Богъ толкова възлюби свѣта, щото даде своя единороденъ Синъ, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него.“

Значи, Богъ като възлюбилъ свѣта, далъ отъ себе си въ жертва най-хубавото, най-възвишеното — своя „единороденъ Синъ,“ за да подигне ония души, които вѣрватъ въ Любовта.

И наистина, може да се вѣрва само въ едно: въ Любовта. Всѣко друго вѣрване е лъжа!

Любовта не признава никакви народности.

Любовта не признава никакви религии. Любовта сама създава религиитѣ.

Въ Божествения свѣтъ религии нѣма. Тамъ сществува само Любовъ. Атмосферата на божествения свѣтъ е Любовъ. Тамъ всичко диша Любовъ.

Но понеже Любовта не може да се прояви на земята, затова се явяватъ религиитѣ.

Искате ли обаче да изпълните Волята Божия, трѣбва непременно да замѣстите религията съ Любовта.

Тогава всѣки, който ви обича, ще бжде свещеникъ и служителъ въ вашия храмъ.

Великото въ свѣта е да познаемъ Бога като Любовъ.

Красотата въ живота седи въ връзката ни съ Бога на Любовта.

Любовта съдържа въ себе си всички условия, всички методи, всички възможности, чрезъ които човѣшката душа може да се развие въ своята пълнота.

Всичко възвишено и благородно въ човѣшката душа зрѣ само подъ лжчитѣ на Божествената Любовъ. Любовта на онова велико Слънце, което озарява цѣлия космосъ, трѣбва да грѣе и у насъ.

И когато проблесне първиятъ лжчъ на Любовта, вие ще усѣтите

въ душата си едно такова неописуемо блаженство, такава свѣтлина, такъв мощен потикъ въ вашия умъ, такъв стремежъ въ вашата воля, че всички пречки въ свѣта ще почнатъ да се топятъ.

Нѣколко мига преживѣни въ Божествена Любовь струватъ много повече отъ хиляди години обикновенъ човѣшки животъ, прекаранъ дори всрѣдъ най-големитѣ удоволствия и наслади.

Като обичаме, ние търсимъ Бога. Ние трѣбва да любимъ Бога, за да го възприемемъ и опитае.

А щомъ Го възприемемъ, ние опитваме Неговата Мждрость.

Казано е въ Писанието:

„Да възлюбишъ Бога съ всичкото си сърце, съ всичката си душа, съ всички си умъ и съ всичката си сила. И да възлюбишъ ближния си като себе си.“

Това е единъ едничкъ законъ, който се проявява въ три свѣта.

Любовъ къмъ Бога: ти си въ Божествения свѣтъ.

Любовъ къмъ себе си, къмъ своята душа: ти си въ духовния свѣтъ.

Любовъ къмъ ближнитѣ си: ти си въ физическия свѣтъ.

Приложи ли човѣкъ тия закони, нѣма да има сила въ свѣта, която да му се противи, нѣма да има мисълъ, която да не му се подчини и да не дойде да послужи на неговия идеалъ.

Помнете обаче една велика Истина: Само Богъ люби, защото Богъ е Любовь. Нѣма човѣкъ, които самъ по себе си да ви люби.

Човѣкъ може да бжде само проводникъ на Любовта, но да ви люби — не може.

И да искашъ да те обича нѣкой, ще рече да искашъ Богъ да те люби.

Богъ, за да прояви Любовта си къмъ тебъ на земята, трѣбва да избере нѣкой човѣкъ като проводникъ, и чрезъ него да ти се изяви.

Ако вие на земята имате само единъ човѣкъ, който ви обича, то е достатъчно.

А да ви обича единъ човѣкъ, това значи съзнателно да ви опитва.

Любовта въ божественъ смисълъ е разумна проява между две възвишени, разумни души. Души, които стоятъ на еднакъвъ уровень и по умъ, и по сърце, и по стремежи.

Души еднакво благородни, еднакво повдигнати културно.

Само такива две души могатъ да се разбератъ.

И любовта тогава между тия души е като музика. Защото само двама истински виртуоза могатъ да свирятъ заедно.

Вие често питате: „Кой ни обича?“

Въ присѣтствието на онзи човѣкъ, който ви обича по единъ божественъ начинъ, каквато и скръбъ да имате, каквото и разочарование да имате, тѣ мигомъ ще изчезнатъ. На васъ ще ви олекне и просвѣтне.

Въ Любовта има едно чувство: когато човѣкъ обикне нѣкого, той му съчувствува и се отнася къмъ него така, както се отнася къмъ себе си. Не се ли прояви туй чувство, любовта на дѣло не се проявява.

Отъ Любовта произтича и чувството на прощаването. Само любовта прощава.

Истинската любовъ е по-силна отъ смъртта.

Ако една майка има силна, непоколебима любов към децата си, смъртта не може да ѝ ги отнеме.

Спасението на човъка зависи изключително от Любовта.

Успехът на човъка също зависи от Любовта, която той проявява към другите.

И когато Любовта се прояви въ човъка, той, даже и да е паднал, може веднага да се подигне над своя уровень.

Любовта е магическа сила, която може да преустрои цялото естество на човъка: неговото тѣло, неговия ум, неговото сърце, неговата воля.

И тя трѣбва да проникне въ цялото му естество, да проникне въ най-малките гънки на неговата душа, за да го преобрази.

Любовта трѣбва да изпълни човѣшкия духъ. Тя трѣбва да се прояви пълно, свършено, безгранично въ човѣшката душа. Тя трѣбва да пребжда и въ сърцето по същина и съдържание. Тя трѣбва да действа и въ ума като съкровена сила.

Четири сж проявите на Любовта въ човъка.

Тя действа като стремежъ въ сърцето.

Като чувство въ душата.

Като сила въ ума.

Като принципъ въ духа.

А това е цялостният цикълъ на развитие отъ начало до край

Любовта като стремежъ върви къмъ центъра на земята.

Това сж корените на любовта.

Любовта като чувство върви къмъ слънцето — това сж клонищата.

Любовта като сила се проявява само у гениите и у светите. Тя се проявява у всички онѣзи, които се жертвуватъ за една божествена кауза.

Самопожертвуванието спада къмъ Любовта като сила.

Само човѣкъ, който има умъ, може да осъществи Любовта като сила.

Любовта като принципъ встъпва сега въ свѣта.

Тя обгръща всичко.

До Любовта като сила има и привличане и отблъскване, има противоречия. Въ Любовта като принципъ всички противоречия изчезватъ.

Човѣкъ трѣбва да мине презъ всички степени на Любовта. Той трѣбва да мине презъ стремежа на Любовта — нейните корени, трѣбва да мине презъ чувствата на Любовта — нейните клонове, трѣбва да премине презъ силата на Любовта — нейните цѣтове и да възлѣзе въ Любовта като принципъ — да опита божествения плодъ на Любовта.

Докато Любовта не влѣзе въ свѣта, той нѣма да се преобрази.

Тя е великъ огънь, който внася животъ.

Но нѣма по-страшна сила отъ Любовта за онѣзи, които сж въ дисхармония съ нея.

За тѣхъ настѣпватъ тогава адски терзания.

Този огънь, като една велика вълна, идва сега въ свѣта.

Той събаря затвори, църкви и каси.

Когато Любовта не се възприеме правилно и не се прояви правилно,

нейнитѣ сладки сокове, отъ действието на единъ особенъ родъ астрални ферменти, се превръщатъ въ особенъ родъ вино.

Отъ това вино хората се упоаяватъ, когато въ тѣхъ се зароди стремжътъ на любовта и вършатъ хиляди грѣхове и престѣпления.

Но ти, който мислишъ, различавай това вино на човѣшката любовъ, образувано отпосле, отъ сладкитѣ сокове на Любовта.

Спусни се смѣло въ коренитѣ на Любовта.

Разпрости се широко въ нейнитѣ клоне.

Цѣфни като цвѣтъ на Любовта.

Завържи като плодъ на Любовта.

И когато възлѣзешъ въ свѣта, дето зрѣятъ плодоветѣ на Любовта, ще запѣешъ пѣсеньта на Човѣка, който е извървѣлъ великия кръжъ на Любовта — отъ коренитѣ до плода.

Чуй тази пѣсень:

„Богъ е Любовь,
Вѣчна, безгранична,
пълна съ животъ.
Животъ на благия
Божи Духъ.
Духъ на Святостта,
Духъ на Благостта,
Духъ на пълень миръ и радостъ
за всѣка душа.

И ще чуешъ отзива на любящитѣ души:

„Ний ще ходимъ въ тоя пжтъ на Свѣтлината,
въ която царува
Божията Любовь.“

Теофана

Тѣ даръ ти сж.

Усмивката.

Пленителната ти усмивка не ти е дадена да съблазнявашъ. За друго даденъ ти е този даръ. Пази го! — Студеното сърдце да стоплишъ дадена е тя. Да сгрѣешъ, да разтопишъ съ нея вѣковни ледове. Да бликнатъ извори кристални, извори на Любовта.

Всрѣдъ тѣзи извори кристални, всрѣдъ тази красота, ти като въ звезденъ миръ ще се разцѣвтишъ. — Разтопи вѣковни ледове!

Не съблазнявай! Така ти губишъ своя даръ. Така превръщашъ ти очаквания звезденъ миръ въ пепелъ, въ димъ.

И задушавашъ се, и чезнешъ.

Пази този даръ! — Той даденъ е да разтопишъ вѣковни ледове.

Очитѣ ти.

Очитѣ ти! Красивитѣ тѣзъ бездни!

Тѣзъ бездни, които могатъ да увлекатъ въ себе цѣли свѣтове, и разрушатъ.

Очитѣ ти! Тѣ могатъ да рушатъ.

Но тѣзъ очи, тѣзъ красиви бездни не ти сж дадени да разрушавашъ. Тѣ даръ ти сж. Но не за да рушишъ.

Гради съ този даръ! — Той има мощна сила. Гради! — Повдигай паднали! Посочвай пжтя! Затова е този скжпоцененъ даръ.

Пази го въ чистота

и посочвай пжтя.

Сърдцето.

Бездна е сърдцето на човѣка. Въ тази бездна ти не можешъ влѣзе самъ. Водачъ ти трѣбва!

И този водачъ ти търсишъ непрестанно. Търсишъ го навсжде, кждѣто не е: Търсишъ по небето и земята, по вселеннитѣ, слънцата. Търсишъ го въ жената, търсишъ го въ мжжа.

А той у тебе е! Ти отвънъ го търсишъ, той е вътре въ тебе!

Сърдцето, сърдцето ти водачъ ти е за бездната — човѣшкото сърдце!

Сърдцето вземи за водачъ, —

за сърдцето.

Адриана

Малки приказки

Азъ съмъ семенцето — заритото въ земята. Азъ усѣщамъ сладостната пролѣтна трѣпка, която минава по нея отъ Твоитѣ топли лжчи, о Слънце на Живота!

Пролѣтъ е, да! Ти грѣешъ. Ти ме събуди за животъ. Помогни сега да подамъ главичката си надъ земята.

После ме цѣлуни да стана златенъ класъ.

* * *

Азъ съмъ непослушния Твой синъ отъ притчата. Упорито покла-
щамъ глава на Твоитъ повели.

Но видя ли слънцето да' грѣе, чуя ли птичкитъ да пѣятъ и сѣта
ли дѣха на ароматнитъ цвѣта, азъ казвамъ: Тѣ всички волята на
Бога изпълняватъ.

И грабвамъ мотиката и съ пѣсень отивамъ на лозето да копая.

* * *

Царьтъ обеща да ме направи щастлива.

— Искай, рече Той, каквото ти трѣбва, ти босоного и мѣничко
дете. Царь те днесъ дарява — по царски искай!

Той пожела да опита, какво искатъ малкитъ и беднитъ въ свѣта,
какво имъ трѣбва, какво би могло щастие да имъ донесе — пари, бо-
гатство, почитъ, слава?

Азъ скрихъ лицето си въ ржце:

— Да бѣда вѣчно Твоя и Ти мой.

Хелмира

Нѣма Те.

Не Те виждамъ вече. Какво стана? Мъгли Те скриватъ отъ очитъ
ми. Искамъ да Те докосна, протягамъ ржце, напрѣгамъ мисль, взи-
рамъ погледъ, ала напразно...

Отивамъ при езерата. Питамъ ги — не сж Те видѣли. Питамъ
скалитъ — мълчание. Цвѣтята сжщо не отговарятъ. Нѣкакви тъмни
крилъ закриватъ слънцето, и то да не ми отговори.

Махабуръ, где е Той? Нали знаешъ, че съ Него е по-хубавъ свѣта?
Нали знаешъ, че азъ съмъ мѣничко земно създание, което се възхи-
щава отъ прекрасното!

Чуй, Махабуръ! Чуйте мълчаливи извори — цѣла се прегъвамъ отъ
болка. О, гдѣ, гдѣ е Той сега?

Махабуръ, Махабуръ, душата ми линѣе безъ Него.

Но защо ли пѣкъ да Го нѣма? Гдѣ се скри? Дали вече нѣма да
Го видя?

Защо ли, по-рано, скалитъ ми говорѣха като човѣци, а сега мълчатъ?

Защо цвѣтята ми се усмихваха, а сега не? Защо ли слънцето ми
носѣше извѣстия за Него, а сега не? Планинскитъ пжтеки ми сочеха
Неговитъ стѣпки, а сега нищо... При тебъ, Махабуръ, си почивахъ
преди, а сега не мога.

Хлѣбътъ ми бѣше подсладенъ отъ щастливи мисли, а сега не се
докосвамъ до него. Водата ми стана безвкусна и плодовитъ горчиви.

Небето се промѣни. Природата не пѣе вече съ своитъ многоцвѣтни
струни. Изворитъ сж мрачни. Защото Те нѣма. Сигурно, щастиего бѣше
сънь или миражъ на изжаднялъ пжтникъ.

Или, сигурно, то се яви само и изчезна. Като че не е било. А
защо е тази болка, щомъ като нѣщото не се е случило? Но случило
се е. Това е вѣрно. Какъ може да липсва нѣщо, докато първомъ то
не е било.

Но както е вѣрно, че Ти бѣше, тъй е тѣрно, че нѣма Те сега.

Дружки мои, нѣма го. Дружки, прескърбна е душата ми.

Тука си.

Твоего лице прилича на изгрѣващата зора. Ти си по-хубавъ отъ земнитѣ цвѣта и по-сладъкъ отъ избрани плодове. Твоитѣ устни сж чисти и отъ тѣхъ лѣха нежниятъ ароматъ на великата Природа. Твоитѣ ланити сж тѣй розови и свѣтли, както небето сутринь, преди да е изгрѣло слънцето. Твоитѣ очи сж както райски езера, излжчващи само радостъ и веселие. Челото Ти прилича на тихо небе подъ седмоцвѣтна джга. Коситѣ Ти сж позлатени облаци, преплетени съ зрѣли класове на пшеница и злато-розови благоуханни карамфили отъ южни страни. Ноздритѣ ти, приятенъ хълмъ на сладкодѣхащи гърди, излжчващи животъ и радостъ: тѣй Рилскитѣ езера въздигатъ сутринь прозрачна пара — диханието на земята.

Гърдитѣ ти — почивна поляна при Махабуръ. Мишцата Ти е здрава и крепка, както скалитѣ, по които се катеря съ молитва и довѣрие. Походката Ти — както на благъ и непобедимъ владѣтель. Планинитѣ Ти се усмихватъ, слънцето Те цѣлува, и езерата изливатъ струи отъ радостни сълзи за Тебъ.

Когато мисля за Тебъ, идватъ при мене всичкитѣ празници на свѣта. Тогава ставамъ безсмъртна, и душата ми — чистъ хималайски снѣгъ. Когато ти ме водишъ за ръка, струва ми се, че цѣла се прониквамъ отъ лжи, и лицето ми грѣе отъ щастие.

Благословено утрото, когато Те срѣзнахъ за първи пжтъ; като че ли тогава прогледнахъ. Вървя, тичамъ отъ радостъ и се питамъ: „Какво стана?“ — Да, случи се нѣщо Никога преди това не бѣше се случило!“

Той е тукъ вече между насъ. Дружки мои, блажени сте, ако го видите и вие.

19. I. 1933 г.

* * * * *

Любовь

Любовь, Любовь, великое Начало,
Приди, приди въ сердца людей!
И дай понять, что все одно
Что Богъ вездѣ, живетъ во всемъ.

Любовь, Любовь, великое Начало,
Согрѣй остывшя сердца!
И дай понять что всѣ мы братья,
Что все и всѣ одна семья.

Приди, Любовь, великое Начало,
И дай понять, что проявленіе твое
Есть добродѣтель кроткая и жертва.

И дай понять, что мѣръ спасень
Быть можетъ лишь Тобою,
Великая Божествена Любовь!

Рига, 29.III. 1933.

Амалія Вайландъ.

* * *

ПОДЪ БЪЛИЯ ПОКРОВЪ

Подъ бѣлия покровъ спятъ своя сънь зърната,
 Подъ бѣлия покровъ на майката — земя.
 И сѣшатъ тѣ на сънь, какъ майчината грѣдь
 Притопля ги да спятъ, спокойно тѣ да спятъ.

И милва ги, завива майчината пазва
 И приказкитѣ свои тихо имъ разказва:
 Какъ слънцето ще дойде отъ далеченъ лѣтъ,
 Какъ слънцето ще дойде — нека тѣ да спятъ!

Че слънцето е тамъ, при Бога, да научи,
 Какво на тазъ земя ще има да се случи.
 И колко цвѣтове и багри ще цвѣтятъ,
 И колко плодове ще пакъ да се родятъ.

И съ нови сили то когато се завърне,
 Земята, тѣхна майка, съ радостъ ще прегърне
 А до тогава тѣ подъ бѣлия покровъ
 Да спятъ и да растатъ подъ майчина любовъ

О майчина любовъ! Щомъ пролѣтното слънце
 Изпрати първий лѣтъ, пробуденото зрънце
 Ще бутне тя тогазъ, ще му рече: „Излѣзъ,
 И своя день рожденъ празнувай, чедо, днесъ.“

„Излѣзъ и покажи на Бога нашъ чадата,
 Готови да сж тѣ за жетвата богата.
 И всичко що видѣ отъ мене, о зрънце,
 Въ човѣка го вложи, въ човѣшкото сърдце.

Човѣшкото сърдце да бжде катъ земята,
 И въ свойтѣ пазви да възраства семената“
 — — — — —
 Спятъ своя сънь зърна подъ бѣлия покровъ
 На майката-земя подъ нѣжната любовъ.

В Е С Т И

Духовното движение въ Италия.

Въ Италия напоследък се забелъзва известно увеличение на интереса къмъ духовнитѣ въпроси. Лаура де Грация, която работѣше въ Палермо, се премѣсти миналата година въ Римъ, дето основа „Общество за психически изучвания „Алфа“ съ свое списание, което е много добре редактирано. То работи за разпространението на новитѣ идеи въ Италия. Професоръ Увалди Пиетро печата въ последния брой на това списание „Spiritualita“ два апела: единъ съ заглавие „19 вѣка следъ Христа“ и другъ „Къмъ хората съ добра воля“. Тѣзи два позива поканватъ за събуждане на човѣчеството къмъ новата ера, къмъ обнова, къмъ възвръщане къмъ истинското учение на Христа. Въ тѣзи позиви се изтъква важността на днешнитѣ времена за събуждане на човѣшката душа и се изтъква новия духъ, който сега прониква въ свѣта.

Друго „Общество за психични изследвания“ съществува въ Милано. То цѣли десетки години имаше за седалище Римъ, но после се премѣсти въ Милано.

Въ предишнитѣ броеве споменахме за архитектъ професоръ Белоти, основателъ на окултно общество „Домуъ ностра“ въ Венеция. Той издаде напоследък интересна книжка: „Отъ Андитѣ до Алпитѣ“.

Въ списание „Ali del Pensiero“ е печатана статия „Учението на Учителя Джновъ“ отъ Ив. А. Иззорски и статиитѣ „Сегашното положение на човѣчеството“ и „Влиянието на слънчевата енергия“ отъ Учителя. Това списание печата въ всѣки брой беседа отъ Учителя.

Списание „Araldo della Salute“ продължава да печата нови беседи отъ Учителя въ всѣка книжка.

Списанието на общество „Алфа“ въ Римъ сжщо печата беседи отъ Учителя.

Изследванията на проф. Флурноа.

Професоръ Флурноа отъ Женева напоследък въ едно писмо излага свои нови изследвания съ една жена на 30 годишна възраст. Въ време на магнетически сънъ тя разправя подробности отъ своя предишъкъ животъ: първо на планетата Марсъ и после на земята — въ Индия и после въ Франция въ време на кралица Мария Антоанета. Въ будно състояние тя не помни нищо отъ това и работи съ голѣма акуратност своята професия (тя е частна чиновничка); но щомъ бжде приведена въ магнетически сънъ, пакъ почва да разправя за своитѣ

предни съществування. Проф. Флурноа отначало помислилъ, че тукъ има работа съ измама, обаче промѣнилъ мнението си, когато тя много пжти е говорила за единъ „другъ миръ“ и то съ свързана логически и разумна речъ. Жената представя казаното и съ странни писмени знаци. Тя твърди, че второ съществуване е имала въ Индия и говори правилно на езицитъ на тая страна отъ тая епоха: санскритски и арабски. По свидетелството на лицата, които отдавна я познаватъ, тя не е била въ състояние да изучи тѣзи езици въ сегашния си животъ. Проф. Флурноа не дава никакво заключение. Само констатира фактитъ.

Най-новиятъ трудъ на проф. Хансъ Дришъ.

Интересна е еволюцията въ идеитъ на Дришъ, професоръ въ Лайпцигския университетъ. Отъ начало той почва като биологъ (професоръ по зоология) и като такъвъ той е писалъ доста важни научни трудове, съ които е известенъ между специалиститъ. Но при изследване на фактитъ той се натъква на обстоятелства, които го каратъ да се замисли върху същността на живота. Той констатира, че въ организма има едно целесъобразно реагиране, което не може да се обясни по механиченъ начинъ, и то при обстоятелства, при които се изключва добиването на целесъобразността чрезъ естественъ подборъ; тогазъ за обяснение непременно трѣбва да прибѣгнемъ до психичния факторъ на еволюцията и до психични основи на целесъобразността въ организма*) Така той идва до неовитализма, като допуска въ организма други сили освенъ физико-химичнитъ.

Той казва, че биомеханизмътъ е безсиленъ да обясни живота. Тогазъ идва до приемането въ човѣка на тѣло и душа. при което душевниятъ животъ не може да се обясни съ механическитъ, физико — химичнитъ процеси въ мозъка. И това той обосновава научно и философски възъ основа на биологичнитъ факти. По-важни негови съчинения сж: „Philosophie des Organischen,“ „Leib und Seele,“ „Grundprobleme der Psychologie.“ Примѣрътъ съ Дришъ е особено характеренъ, понеже той показва пжтя, по който единъ човѣкъ, който изхожда отъ чисто научнитъ факти на съвременната биология, идва до спиритуализма.

Следъ това става по-нататъшната еволюция на Дришъ. Следъ идване до витализма, у него се пораждатъ редица нови въпроси, на които търси отговоръ. Предъ него се отварятъ нови хоризонти: проблемата за отвѣдния свѣтъ, за силитъ и проявитъ на душата и пр. Така той по единъ естественъ начинъ навлиза въ областта на окултната наука, или, както той я нарича, „парапсихология.“ Той прави вече маса опити въ тая областъ. Особено ясно е изложилъ той това въ последната си книга: „Parapsychologie, die Wissenschaft von den „okkulten“ Erscheinungen“ (München, 1932). („Парапсихология, науката за окултнитъ явления“).

*) Пжтътъ, по който е вървѣлъ Дришъ. за да дойде до неовитализма, може да стане ясенъ отъ уводнитъ думи на статията „Нѣколко думи върху туризма“ въ настоящия брой.

Дришъ е проявил голѣма смѣлость като професоръ да излѣзе открито да говори по този въпроси. и по смѣлостта си той може да се сравни съ Ломброзо, Шарлъ Рише и Съръ Оливеръ Лоджъ. Въ тая книга той излага своитѣ изследвания върху отвѣдния свѣтъ. Тая книга се различава отъ другитѣ книги, третиращи сѣщия въпросъ, отъ Рише, Макензи, Судръ, Карингтонъ и др.

Книгата е раздѣлена на две части; въ първата часть сж изложени методитѣ му за изслѣждане, а втората часть е теоретична. Материялътъ, който излага въ книгата, не е за начинающи, но за хора, горе-долу запознати съ парапсихологията. Всичкитѣ си твърдения въ тая книга Дришъ се старае да обоснове фактично.

Въ предговора си Дришъ между другото казва:

„Становището на официалната наука къмъ парапсихологията днесъ е такъво, че въ скоро време това становище ще изглежда на-задничаво, странно. Университетитѣ трѣбва да бждатъ внимателни къмъ тѣзи нови изследвания и въ сѣщото време не трѣбва бждатъ консервативни, да не мислятъ, че всичко знаятъ и съ това да спѣватъ напредъка въ знанието. Днесъ е вече невѣзможно човѣкъ да се затвори спрѣмо новото.“

По-нататкъ можемъ да направимъ въ страницитѣ на това списание изложение на основнитѣ идеи и по-важнитѣ факти въ последния трудъ на Дришъ. Други, които сж вървѣли по аналогиченъ пжтъ, за да дойдатъ до спиритуализма, сж мюнхенскиятъ професоръ по зоология д-ръ Августъ Паули, професорътъ по ботаника Райнке и пр. Важенъ е голѣмиятъ трудъ на първия „Darwinismus und Lamarckismus“ и труда на втория „Философия на ботаниката“.

Отъ горното ясно се вижда, какъ биологичната наука и изобщо науката вече е дошла до една такъва фаза, че въ най-новитѣ свои постижения води къмъ спиритуализма.

И така, буднитѣ умове вече се приближаватъ по този или онзи начинъ до схващанията на окултната наука. Човѣчеството вече узрѣва за едно по-дълбоко разбиране на живота. Ето защо Метерлинкъ казва, че най-великото постижение на 20 вѣкъ е научното откритие на невидимия свѣтъ. И пв-голѣмата свѣтлина, която ще добие човѣчеството отъ едно по-дълбоко разбиране на живота, ще му помогне да внесе положително творчество и преустройство въ всички области на живота, ще отвори душата му за новото, което иде.

Надѣваме се, че идването на Дришъ въ София и неговитѣ три сказки тукъ ще заинтересуватъ мнозина, за да проучатъ по-подробно пжтя, по който той е вървѣлъ, за да стигне до спиритуализма.

Професоръ Хансъ Дришъ и парапсихологията.

Първиятъ и единственъ метапсихически музей въ свѣта.

Шарлъ Рише, професоръ въ Сорбоната, и Хансъ Дришъ, известенъ немски ученъ, сж застанали на чело на едно важно движение, което има за целъ научното изследване на физическия феномени изъ окултния миръ. Този новъ клонъ на науката се казва „метапсихика“ или „парапсихология“. Предметътъ на тази наука е изучаването на

телекинетическите явления и явленията на връзка, т. е. случаи, гдето при окултни сеанси, мобили и пр., които се намиратъ въ помѣщението, започватъ да се движатъ или пъкъ случаи, когато предмети отъ вънъ влизатъ по необяснимъ начинъ въ помѣщението. Народниятъ изразъ казва за тѣзи явления, че каратъ да „се върти“ маса или че „духове“ донасятъ предмети.

Съ помощта на научни уреди и подъ строгъ контролъ парапсихологията изучава естеството на силитѣ, които действуватъ въ тѣзи случаи, и въпроса, дали може да се предполага тукъ влияние на душата. Наредъ съ метапсихическата лаборатория въ Будапеща е уреденъ сега най-любопитниятъ музей на свѣта. Тукъ има сбирка отъ предмети, които сж били донесени по тайнственъ начинъ въ лабораторията, освѣтана силно или оставена въ полумракъ, но винаги херметически затворена, при най-строгъ контролъ, изключващъ всѣкаква измама. Дрехитѣ на участницитѣ и на медиума сж снабдени съ свѣтящи ржбове, а стениѣ и мобилитѣ сж покрити съ фосфоресциращи покривки. Преди да се влѣзе въ помѣщението за сеанситѣ всѣки бива преглежданъ и обискиранъ грижливо, за да не може да внесе нѣщо по контрабанденъ начинъ. Но измамата по никой начинъ не е възможна, понеже се касае за камъни отъ 7 до 9 килограма, желязни прѣчки до 50 сантиметра, цѣли тухли и други предмети съ голѣми размѣри, които никой не би могълъ да внесе въ помѣщението, безъ да бжде забелязанъ.

Въ витринитѣ на музея се пазятъ най-разнообразни предмети: цѣтя, вериги, старинни метали, патрони, клончета, книги и пр. До всѣки предметъ има автентично описание на обстоятелствата, при които той е билъ внесенъ въ залата. Понѣкога предметитѣ падатъ изведнѣжъ отъ тавана върху масата, безъ предварителенъ знакъ. Другъ пътъ медиумътъ съобщава предварително, че „духътъ“ ще ги изпрати като доказателство на това, че сжществува, и следъ нѣколко секунди предметътъ наистина се появява. Случва се сжщо, „духоветѣ“ да отиватъ да търсятъ предмети, които се намиратъ въ помѣщенията на участницитѣ, въ дъното на заключени чекмеджета.

Фотографиитѣ и рисункитѣ, които покриватъ стениѣ, представляватъ телекинетически явления: въртящи се маси, летящи въ въздуха столове, закачалка, стояща на единъ кракъ и пр.

(Изъ в. „Македония“, 15. III. 1930).

Новото отношение на Айнщайнъ къмъ въпроса за отвждния свѣтъ.

Неотдавна нѣкои германски вестници обнародваха интересни извления на прочутия ученъ и математикъ д-ръ Албертъ Айнщайнъ за спиритизма. Въ тия изявления Айнщайнъ е промѣнилъ своето предишно мнение за задгробния животъ. По-рано Айнщайнъ не искаше да признае сжществуването на духове и не оправдаваше спиритизма. Сега Айнщайнъ казва:

— Неразумно би било да се твърди, че извънъ нашия свѣтъ и живота на нашата планета не сжществува нищо по-вече, което да на-

помня органически животъ. По-рано азъ твърдѣхъ, че нѣма духове. Днесъ, когато се опознахъ съ гигантската работа на специалиститѣ спиритисти, трѣбва да призная, че съществуването на животъ на онѣ свѣтъ не може току-тъй да се отрича. Нашиятъ свѣтъ е съ три измѣрения, но азъ още по-рано указахъ, че съществуватъ свѣтове съ повече измѣрения, които ние съ нашитѣ три измѣрения не можемъ да проумѣемъ. Поради това е лекомислие и твърдоглавство да се твърди, че нѣма никакъвъ животъ въ другъ видъ, който животъ е непристъпенъ за насъ.

(Изв. в. „Свободна речъ“, 1. XII. 1932).

Жизнени лъчи въ човѣшкото тѣло. Изследвания на английския биологъ Хопкинсъ.

Това, което за мнозина бѣше споренъ въпросъ до неотдавна, сега следъ изследвания презъ нѣколко десетилѣтия е станало доказана истина.

Съществуването на тѣзи лъчи стои вънъ отъ всѣко съмнение. Интересни сж най-новитѣ научни изследвания по този въпросъ на английския биологъ Съръ Фредерикъ Г. Хопкинсъ, ржководителъ на Лондонския биологиченъ институтъ. Той е докладвалъ резултата отъ своитѣ изследвания въ едно заседание на Кралското Научно общество въ Лондонъ. Той е констатиралъ следното: лъчитѣ, които излъчва човѣшкото тѣло, могатъ да се установятъ съ неговитѣ изследвания и на известно разстояние отъ човѣшкото тѣло. Тѣ могатъ даже да произвеждатъ известно действие извънъ тѣлото. После той открилъ, че клеткитѣ на тѣлото излъчватъ лъчи, съ които тѣ могатъ да подбудятъ къмъ растежъ и дейность съседнитѣ клетки. Той казва между другото:

„Преди една година азъ не смѣхъ да изнеса тѣзи въпроси предъ обществото. Сега излизамъ вече, следъ множеството едновременно работи на много учени отъ цѣлия свѣтъ по въпроса, и особено следъ опититѣ на Берлинския Кайзеръ-Вилхелмовъ институтъ, които опити доказватъ, че химичнитѣ процеси въ живитѣ тъкани могатъ да се предизвикатъ чрезъ чужди облъчвания. Ние сега знаемъ вече, че това облъчване иде отъ съседитѣ клетки. Така че, една клетка чрезъ своитѣ лъчи може да подбуди къмъ дейность други клетки.“

Чрезъ тѣзи лъчи доста понятна става и телепатията.

Основаване на Висша окултна школа въ Берлинъ.

Преговоритѣ за основаване въ Берлинъ на Висша окултна школа се увѣнчаха съ успѣхъ. На 7. февруарий т. г. тя биде учредена. Германия по този начинъ ще притежава единъ истински университетъ, дето ще бждатъ преподавани всички клонове на окултизма отъ вещи професори. Школата има между другото за цѣлъ да популяризира окултизма. да събере интересни документи относно окултнитѣ науки, да улесни всички видове опити и да третира окултизма като строго контролирана наука.

Le Maître parle.

La Vie.

La source de la vie est l'Amour. L'Amour apporte la plénitude de la vie.

La vie devient réelle quand l'homme connaît l'Amour. Si l'homme ne comprend pas l'Amour, il ne peut pas non plus comprendre la vie. S'il ne comprend pas la vie, il ne peut pas non plus comprendre le temps. Et s'il ne comprend pas le temps, sa vie ne sera qu'une série de situations dissonantes qui le rendront très malheureux. En dehors de l'Amour, ce qu'il y a de plus sublime, c'est la vie. La vie est le fruit de l'Amour. Mais l'Amour et la vie ne sont pas une seule et même chose. Dans la vie, nous voyons constamment se dérouler deux processus : l'un est le processus de la destruction, l'autre est le processus du relèvement.

Ces deux processus n'existent pas dans l'Amour. Il est quelque chose de pur, il est „un“. Dans la vie, il y a la différenciation.

Une vie sans amour n'a aucun sens. Une telle vie n'est qu'une suite de souffrances, une vie où l'on ne fait que tomber et se relever. Sans affection, la vie ne peut se manifester. Il n'existe pas de vie sans affection. La première impulsion lui est donnée par l'affection. Pour montrer que tu vis, il faut que tu aimes. Le sens de la vie se résume en ceci : aimer et être aimé. La vie temporaire est l'ombre de la vie, c'est la moindre projection de „l'ensemble“ de la vie. La vie éternelle renferme des possibilités infinies. Elle offre toutes les conditions nécessaires à une croissance rationnelle. Par la vie dans son „ensemble“, on entend la Grande Ame-Une de l'Univers qui se manifeste dans toute la Nature vivante. Nos âmes sont des organes de cette Grande Ame, ses émanations.

Pour que l'auguste principe de la vie puisse se manifester, il faut qu'il se revête de quelque forme correspondant à ses aspirations, à son mouvement. L'aspiration est la raisonnable impulsion intérieure, et le mouvement en est l'expression physique.

Cependant la vie qui se manifeste ne peut se limiter à une seule forme ; elle se manifeste en une multitude infinie de formes. Lorsque ces formes sont en rapports harmonieux et arrivent à exprimer une forme plus parfaite, nous disons que la vie est homogène. Alors toutes les formes ont la tendance d'exprimer cette forme plus élevée.

La vie n'est pas donnée pour une seule fois, elle continue éternellement.

Les formes extérieures sont sujettes à la destruction, mais la vie continue éternellement. Rien n'est en état de l'anéantir : la Vie est plus forte que la mort.

Elle est continuelle, ininterrompue. Elle ne s'arrête pas.

Sans interruption, elle doit entrer au dedans et s'écouler au dehors.

Et si la vie de l'homme ne pénètre pas au dedans et ne s'écoule pas au dehors, il ne peut se lier avec le milieu environnant.

La vie qui est en nous est parfaite.

La vie est quelque chose de libre, d'insaisissable.

Les plaisirs, les passions, les idées et les sentiments faux limitent la vie.

La vie ne peut être que bonne. Il n'y a pas de mauvaise vie.

Mais les changements que l'on y introduit, c'est cela précisément qui amène les suites fâcheuses. Et l'on parle alors de vie „du monde“, de vie „spirituelle“ de vie „temporaire“ et de vie „éternelle“.

Mais la vie par elle-même ne peut être ni „mondaine“, ni „spirituelle“.

Lorsque la nature animale domine encore et vit en l'homme, la vie devient „mondaine“. Mais quand la haute raison vit en lui, elle devient spirituelle.

Parce que la vie de l'homme se distingue de la vie des autres êtres par sa haute raison consciente.

Par la mot „vie“, on entend en réalité ce qui est essentiellement raisonnable. Où il n'y a pas de raison, il n'y a pas de vie. Où il y a cette raison, même très faiblement manifestée, il y a aussi la vie.

Et la vie où se manifeste cette haute Raison est la vie de l'imortalité, une vie sans souffrance et sans tourments.

Et c'est cette vie précisément que l'homme a en partage.

Dans la vraie vie, il n'y a pas de troubles, mais une activité continuelle.

La vie par elle-même est „une“.

La vie physique, la vie spirituelle et la vie divine sont trois manifestations sublimes de la „totalité“ de la vie, de la „Vie-Une“.

Mais leurs objets, leurs buts et leurs principes sont différents.

La vie physique change, devient continuellement autre. C'est la vie de la surface de l'eau, des vagues de la mer.

La vie spirituelle change, mais sans devenir autre intérieurement: la croissance intérieure continue sans cesse. C'est la vie des profondeurs de la mer, de l'intérieur de la mer.

La vie divine ne change pas. Elle est éternellement une et la même.

Mais toutes ces manifestations de la vie sont étroitement liées entre elles. Ce sont des parties d'un tout, des parties de l'ensemble de la vie illimitée.

Pour que l'homme comprenne la vie et puisse être utile à lui-même et aux autres, il faut qu'il commence par la vie physique et aille ensuite progressivement vers la vie spirituelle et la vie divine.

Celui qui n'aime pas la vie physique ne peut avoir aucune relation avec la Lumière.

Parce que l'énergie de la lumière est déposée dans le monde physique — dans les plantes, dans les fruits. Et l'hygiène de la vie physique commence par un juste usage de la lumière déposée dans les plantes et dans les fruits. En d'autres termes, elle commence par une juste manière de se nourrir.

La nourriture est le prélude de la vie physique, tout comme la musique est le prélude de la vie spirituelle et la prière, celui de la vie divine.

La vie est un trésor qu'il faut garder précieusement. Garde-la par la Sagesse, et fais en sorte que le vrai savoir qui en découle soit sa défense.

Laisse-la couler de sa source auguste — l'Amour, qui exclut toute souffrance.

Sanctifie-la par la Vérité, le monde de la Raison absolue où il ne peut y avoir aucune injustice. Sanctifie-la par la Vérité qui montre la liberté dans toutes les directions.

Parce que la vie a aussi son aurore, son lever de soleil et son zénith.

L'aurore de la vie, c'est l'Amour.

Le lever de soleil de la vie, c'est la Sagesse.

Le moment le plus haut, le zénith de la vie, c'est la Vérité.

Aie ton aurore dans la vie. Bourgeonne! Lève-toi, tiens-toi ferme sur tes pieds et sens que tu es uni à tous les êtres de la terre et du ciel.

Que le soleil de ta vie se lève pur et clair. Fleuris et prépare le fruit!

Atteins le plein midi de la vie, une vie puissante et rayonnante. Mûris!

Et quand tu te seras élevé jusqu'au zénith de la vie, tu en saisisiras le sens auguste, tu goûteras la douceur de son fruit.

Нова книга отъ Съръ Оливеръ Лоджъ.

Тая година, следъ 9 годишенъ трудъ, той е обнародвалъ новата си книга върху отвждния свѣтъ. Той е сега на 81 година. Въ тая книга той разглежда всички въпроси, свързани съ бсзсмъртието на душата и обяснява, какъ се примирява приемането на отвждния свѣтъ съ даннитѣ на положителнитѣ науки, за чието изучаване той е посветилъ голѣма часть отъ живота си.

1. **„Le monde des Grandes Ames“** отъ Беинса Дунѡ. София, 1933. Цена 15 лева. Сжщата въ есперантски преводъ:

„La mondo de la Grandaj Animoj“. — Цена 15 лева. И дветѣ се доставятъ отъ редакцията.

Радваме се, че излѣзоха френскиятъ и есперантски преводи на „Свѣтътъ на Великитѣ Души“, — тая малка, но много съдържателна книжка. Тая книга не трѣбва да се чете, но проучава. Върху всѣко изречение човѣкъ трѣбва да се спре надълго, за да вникне въ глѣбинитѣ му: всѣко изречение е вѣрно буквално, но сжщевременно представя символична дреха на една вѣчна реалность. Ето една настолна книга; човѣкъ често трѣбва да размишлява върху нейнитѣ изречения. Истинитѣ, изложени въ нея, сж вѣчни ценности, които показватъ пжтя за събуждането на душата, пжтя за разкриване на скжпоценноститѣ, които тя крие въ себе си. Тая книга показва пжтя къмъ изворитѣ на Свѣтлината, Свободата, Истината, Красотата и Живота. Дълга работа съ тая книжка събужда възвишената човѣшка природа и въ свръзка съ това действува укрепително и върху здравето.

Тя е книга за дълбоко размишление.

2. **„Въ царството на живата природа“**, София, 1933 година. Цена 15 лева. Доставя се отъ Жечо Панайотовъ, ул. „Опълченска“ 66, София. Тя е ново издание на „Силитѣ на живата природа“, но съ голѣми допълнения и разширения.

Съдържание: 1. Влиянието на слънчевата енергия. 2. Сегашното положение на човѣчеството. 3. Сравнителниятъ биологиченъ методъ. 4. Старото и новото човѣчество. 5. Предъ новата епоха. 6. Умътъ, сърцето и волята. 7. Повече съзнание и свѣтлина! 8. Разумнитѣ сили въ живата природа. 9. Къмъ великата цѣль. 10. Разумниятъ животъ.

Десетъгхъ статии на тая книга хвърлятъ свѣтина върху много важни въпроси на съвременния животъ и посочватъ методитѣ, по които да излѣземъ отъ сегашното хаотично положение и влѣземъ въ единъ животъ на хармония. Основната идея, която като червена нишка минава презъ всичкитѣ статии, е: Изучете природнитѣ закони, наредете живота въ съгласие съ тѣхнитѣ вѣчни повеления и ще дойдете до единъ новъ красивъ миръ. Въ отдѣлнитѣ статии тая основна идея е прокарана въ разнитѣ области на живота.

Човѣшкиятъ Духъ. Беседа отъ Учителя, държана на 3.XI.1926 г. Цена 5 лева. Доставя се отъ Ж. Панайотовъ, Опълченска, 66, София.

ПРОДЪЛЖАВА СЕ ЗАПИСВАНЕТО АБОНАТИ

ЗА VII ГОДИШНИНА на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

Поканватъ се всички абонати да внесатъ абонамента. Съ това ще улеснятъ редакцията и едновременно ще услужатъ на великата кауза, за която ратува списанието, а тая кауза е: разпространение идеитъ на новата култура, на новото човѣчество!

Годишенъ абонаментъ 80 лв. въ предплата, за
странство — 1 доларъ.

Всичко се изпраща на адресъ:

Редакция на списание „ЖИТНО ЗЪРНО“,

пощенска кутия № 271 — София.

Rédaction et Administration „JITNO ZERNO“

Boîte postale № 271 — Sofia (Bulgarie).